

icke: Gyilkos Az Árnyékban

Nézz szét éjjel, kiálts, ha mersz,
Halál jár az éjszakában,
Bárhogy futnál, bárhogy rettegsz,
Meglel téged nyomaidban.

Sikolts, mikor kihuny a hold,
Éjközépi csend száll reád,
Itt az idő, te is tudod,
Attól, mi jön, nem véd imád.

Hangtalan jó, csendes gyilkos,
Árnyékok közt utat talál,
Fordulj hát meg, mutasd arcod,
Légy büszke, ha jó a Halál.

P. sz. 3697, az Áldozat hava

EGYES

Nyomban látszott, hogy rosszul választottam. Az *Arany Macskához* címzett fogadóban a napközép utáni óra ellenére javában állt a bál. Ahogy beléptem, máris egy boroskupa érkezett nagy sebességgel szemből, épphogy sikerült félrehajolnom. Valószínűleg a mellettem ácsorgó cipészlegénynek szánhatta a gazdája, mivel a következő dobás nyomán a szerencsétlen nyüsztve terült el a földön, férfiasságát – illetve maradványait – szorongatva. Na igen, a fogadó masszív tölgyfaszékei. Nem vártam meg, míg kiderül, újfent rosszul célzott-e a dobáló fickó, sebtiben lekuporodtam egy feldőlt asztal mögé. Innen végre alkalmam nyílt szemügyre venni a helyzetet.

A fogadó bejáratnál szemközti sarkában három jókora asztal mögé húzódva állt az, aki az első boroskupát hozzám vágta. Még trollban is szép példány lenne, az biztos, de ez nagy valószínűséggel ember volt. Kötésig meztelen, bikaizmú fickó, göndör vörös haja a háta közepét verdeste. Durva arcából kék szemek keresték a következő célpontot. Bal vállán fekete rajzolat éktelenkedett – bár innen nem láttam tisztán, gyanítottam, valamely viadoristálló billoga lehet. A mellette kuporgó férfi elég bizalmatlan természet lehetett, félvértjét még a fogadóban se vette le. Kisebb termetű volt, mint hajigálódzó társa, de így is szép szál legénynek számított, ráadásul arca is finomabb volt, mint a gladiátoré. Fekete haját hátul varkocsba kötötte, pár elszabadult tincse alatt zöld szempár villogott. Mindkét kezében egy csonkká tört székkal tartotta távol a kocsma harciasabb vendégeit, társa pedig a keze ügyébe akadó tárgyakat vagdosta hozzájuk, nem is akármilyen szaporasággal. Elismeréssel kellett adóznom haremodoruknak, szemlátomást összeszokott páros lehettek. A szemközti sarokban állt csatasorba a fogadó közönségének nagyobb hányada. Inasok, mesterlegények, városőrök és egyéb szerzetek, a részegség különböző fokain. A bátrabbak – és az ittasabbak – időről időre megkíséreltek kézitusába bocsátkozni ellenfeleikkel, de a félvértes mindannyiszor igen hamar lelőhasztotta reményeiket. Bölcsőbb társaik alkalmazkodtak a túloldali barikádtaktikához, a maradék asztalok mögül szórták a berendezés maradványait az átellenben küzdőkre. A forgatagban pártatlan szerepet alakított a kocsmáros, aki a kármentő mögé húzódva fohászkodott, nem tudni, kihez – soha nem voltam biztos benne, melyik halhatatlan illetékes kocsmái verekedéseknél. Termetes felesége ezalatt, szintén a kármentő oltalma mögül, mindenféle konyhai eszközzel színesítette a röpdőső tárgyak kavalkádját. Tapasztalt, sokat látott asszony lehetett, példamutató bölcsességgel részrehajlás nélkül dobálta mindkét tábor. Furcsa módon a pult mellett álló asztal kimaradt a hercehurcából. Két férfi ült mellette, a körülöttük zajló csetepatéhoz képest meglepő nyugalommal. Egyiküknek – hozzám hasonlóan – ezüstszínű haj ékítette fejét, erőteljes termete azonban nyilvánvalóvá tette számomra, hogy legfeljebb felerészt a Nép gyermeke. Bő, fehér ruhát viselt, mellén cirkalmas szimbólummal, a Dorcha jelével. Gyanítom, nem annyira ez, mint inkább társának falhoz támasztott botja intette tiszteletre a verekedőket. Embermagas, vasalt bot volt, szinte teljesen fekete, bonyolult faragványokkal díszített. Itt, a Városok Városában nem kell fejjavásznak lenni ahhoz, hogy valaki rájöjjön, miféle szerzet a gazdája. A fickó öltözéke csak még nyilvánvalóbbá tette varázstudó voltát: égkék köpönyege teljesen beburkolta, bár csuklyáját nem húzta arcába. Szőke hajú, kecskeszakállas férfi volt, halványkék szeme folyton ide-oda járt. Csendesen beszélgettek – nem kis teljesítmény ekkora hangzavarban.

Ideje volt azon töprengenem, csatlakozzam-e valamely táborhoz, és ha igen, melyikhez. Nem fűlött igazán a fogam egyik oldalhoz se, mindazonáltal az asztal, ami mögé behúzódtam, csak ideig-óráig lehetett elégséges védelem. Még mielőtt dülöre juthattam volna, a viador úgy döntött, kenyértörésre viszi a dolgot. Felkapott két asztalt, az egyiket kurta hördüléssel a

csöcselék közé hajította, a másikkal pedig vérfagyasztó üvöltés kíséretében rohamra indult. A védők a közékük zuhanó mázsás bútorról szétrebentek, a gladiátor pedig oly sebesen a nyakukon termett, hogy nem volt idejük rendezni soraikat. Az egész cécó innentől kezdve alig két percig tartott: a viador asztala előtt senki meg nem állhatott, társa pedig arra ügyelt, nehogy egy-egy agyafürtőbb fickó a dühöngő vadember hátába kerüljön, és úgy tegye ártalmatlanná. Valóban nagyon szép munkát végeztek, egyetlen hiba akadt csupán a dologban: jómagam meglehetősen közel voltam a csöcselék asztalaihoz, így nagy volt az esélyem, hogy a megvadult kettős engem is hókön vág, mielőtt magyarázkodhatnék. Tennem kellett valamit, és az tűnt a legjobb ötletnek, ha én is a varázstudó tekintélyének oltalma alá húzódok. Tisztában voltam vele, hogy vörös ruházatomban, narancsszín köpenyemben elég feltűnő jelenség lennék, nem vonulhattam át így a helységen. A boldogult Tileo mester tanításaihoz kellett hát folyamodjak. A gladiátor első ordításával egy időben kiterjesztettem tudatomat, és a nagytiszteletű Thymnal magiszter megalkotta litániával uralmam alá vontam a fényt. Ruhám szívdobbanásnyi idő alatt változott a városőrség egyenruhájává, homlokomról eltűnt a tetoválás, arcom részeg emberábrázattá torzult. Mire a viador ellenfelei közé érkezett, én már talpon voltam, és a részek dülöngélő lépteivel, mindazonáltal a lehető leggyorsabban megindultam a magányos asztal felé. Félúton járhattam, amikor egy pocsolyarészeg inas úgy döntött, a gladiátor helyett inkább engem próbál leteríteni. Tudtam, ha fegyvert rántok, itt elszabadul a pokol, a pusztakezes dulakodástól meg világéletemben irtóztam. Újfent változtattam hát a világ kinézetén: fejem egy pillanatra rémséges szörnypofává fajzott, üvöltésem ujjnyi agyarakat tárt a kötekedő elé. Ennyi elég is volt neki, visszamenekült a félvértest boldogítani. Szabad volt az utam. Vigyorogva indultam tovább, nem vettem észre a kocsmárosné mozdulatát. Szerencsémre csak a legkisebb rézmozsár akadt a kezébe, de célozni pompásan tudott. Pont gyomron talált, hányingerrel küszködve rogytam a földre. Ekkor – Noirnak hála – valamelyik verekedő bejutott a kármentő mögé, és csendesebb viselkedésre intette a harcias asszonyságot, tette ezt egyéb szelíd rábeszélő eszközök híján egy fél asztallal. Harmadjára is nekilódultam, utoljára egy közeledő bányászbakancs elől tigrisugrással vetődtem a varázstudó széke mögé.

– *Líthas*, barátaim. Megengeditek? – igyekeztem lihegve udvariasnak lenni, amíg beevickélek a harmadik székhez. Álcám, mert úgy akartam, lefoszlott rólam, újra a régi voltam.

– *Kalíthas*, testvér. Foglalj helyet – üdvözölt szenvtelen arccal a harcművész, míg társa csupán vigyorogva bólintott.

Felhúzódkodtam hát az üres székre, és szemrevételeztem az időközben alaposan megváltozott helyzetet. A deszkapadlón mindenhol ájult részek hevertek, itt-ott valaki nyöszörgött. A verekedők maradéka, aki eddig elkerülte a viador asztalt, fejvesztve menekült kifelé. A félvértes és társa győztesként tekinthettek végig a romhalmazon. Ekkor azonban a kocsmáros, valami hirtelen sugallattól vezérelve, kikapta ájult felesége kezéből a húsklopfolót, és a háttal álló páros felé hajította. Pompás dobás volt, a páncélos alakot pont tarkón vágta a szerszám feje. Hang nélkül rogyott össze. Társa megperdült, a kezében lévő, nyomokban asztalra emlékeztető valamit a következő lövedék – egy gyertyatartó – elé kapta, majd üvöltve a fogadóshoz vágta. A boldogtalan azt hitte, a kármentő megvédi a jókora gerendatákolmánytól. Tévedett. A rács pozdorjává tört, a kocsmárost pedig maga alá temette a bezúduló bútor. A gladiátor mormogva vette tudomásul utolsó ellenfelének bukását, majd nekilátott magához téríteni a félvértest. Kis pofonokkal kezdte, de a hatás hiányát látva apránként feldühödött. A sokadik sikertelen próbálkozás után felmordult, és amúgy istenigazából odaütött ájult társának. A nyomorult négyet hengergőzött, majd a tarkóját fájlatva, dühödt képpel feltápázkodott. Végignézett a maradványokon; a látvány meglegedésére szolgálhatott, mert zord mosollyal arcán csatlakozott a viadorhoz, aki az ájultakat kezdte kiszórni az utcára. Ha eszméletén is volt némelyik szerencsétlen, jobbnak látták nem tiltakozni, az eddigiék meggyőzték őket annak felesleges voltáról.

– Úgy vélem, ideje bemutatkoznom – fordultam újsütetű asztaltársaimhoz. – Nevem Horianar Raumiren, Haonwell szülötte vagyok. Bennetek kit tisztelhetek?

– Az én nevem Ettis DiNael – kezdte a harcművész. – Ő apám fia, nekem féltestvérem, Altemor. Erigowban láttuk meg a napvilágot. Én utóbb a Dorcha útjára léptem, ő pedig Lar-Dorban tanulta ki a mágia forgatását.

– Bezony – szólt közbe az eddig hallgató kecskeszakállas –, tizenhat évet senyedtem a Magas Egyetem falai között. Épp idejét érzem már, hogy hazalátogathassak apánk birtokára. Ó, azok a borok, Alborne nevére!

– Hogy Orwella cifrázza ki ótvarral azt a rút pofádat, Tagor – ütötte meg fületem a kezdődő szóváltás az ajtó felől. A kocsmáros felett álló félvértes hangosan szidalmazta a gladiátort –, mindenáron a gárda tömlőcében akarod meglátni az alkonyatot?! Nem mintha annyira rokonszenveznék ezzel a büzlő söröshordóval – itt jókorát rúgott a fogadósba, aki – csak most vettem észre – azóta magához tért, és fél szemmel a vitakozó kettőst figyelte –, de ha jelenti az őrségnek az esetet, akkor mindketten egy cella mélyén rothadunk el, ha előbb fel nem akasztanak bennünket!

A viadorról leperegtek a korholó szavak, csak a vállát vonogatta egyre dühösebb társa átkozódását hallva. Az végül, elunva a meddő dorgálást, borzasztó szitkok közepette előkereste az erszényét, és két aranypénzt hajított a kocsmáros mellé. Körülnézett a rommá tört fogadón, szeme megakadt a még mindig aléltn heverő asszonyságon, majd töprengő arccal még egy aranyat vetett az előzőek mellé. Aztán karon ragadta a nála jóval természetesebb viadort, és, a káromkodást egy pillanatra sem abbahagyva, a lépcső felé taszigálta.

– Most aztán két napig boroskupa közelébe sem mész, megértetted? Ha meglátlak, hogy akár egy cseppet is iszol, Uwel öklére mondom, hogy kettéhasítalak! Hogy a démonok marcangolnák szét azt a telhetetlen beled! Lódulj már, te kötnivaló gazember, hogy égetne meg a Szent Inkvizíció! Hogy az a...

Amint a két bajkeverő elvonult a színről, a fogadós sem érezte szükségét a további heverészésnek. Feltápázkodott, és valamit motyogva arról, hogy ilyen áron akár naponta szétverhetik a kocsmáját, összeszedte az aranyakat. A városőrségről és

az akasztófavirág csirkefogókról sopánkodva csatlakozott hozzá a felesége is, de amikor meglátta a pénzt, hamar befogta a lepénylesőjét. Csak magában dünnyögött a kalandozókról, akiket szerinte az összes jóra való isten kötelessége lenne elpusztítani a föld színéről, de, Krad tudja miért, néha mégiscsak jó, hogy a világon vannak. Most, hogy végre némi nyugalom szállt a helységre, elintézhettem, amiért betértem ide. Hangosat füttyentettem hát, és odakiáltottam a fogadósnak:

– Három kupa bort, a jobbikból! Szedd a lábad, úgyse hiszem el, hogy sok a dolgod! Aztán meg beszédem is lenne veled!

A fickó megszeppent képpel bólogatott, és a dolgára kotródott. Nem tudom, attól ijedt-e meg, hogy a varázstudó társaságában látott, vagy attól, hogy esetleg folytatnám, amit a két vadember épp abbahagyott, de igencsak igyekezett. Hamarost vissza is tért, három kupát szorongatva, és iparkodott, nehogy valamelyik is kicsorduljon. Letette őket az asztalra, aztán hozzám fordult.

– Miben lehetek a szolgálatodra, nagyuram? – tetszett a megszólítás, Noir a tanúm rá, kevesen neveztek még így. Úgy döntöttem, igyekszem fenntartani a látszatot – a költségek nem bírtak számomra jelentőséggel.

– A legjobb szobákra van szükségem. A barátaimnak – intettem Ettisék felé – adtál már szállást?

– Még nem, kegyelmes uram. Eddig még semmit nem kértek, csak beszélgettek itt. Mondtam is a feleségemnek, hogy te asszony, ha...

– Elég volt! – dörrentem rá. – Nem érdekel a feleséged! Adj nekik is egy szobát, de ha valami koszos lyukba dugod őket, megkeserülöd! – talán kicsit túlzásba vittem a dolgot. Hangom az utolsó szavaknál elmélyült, akárha a kút fenekéről beszélnek, szemem sárga izzásban gyúlt ki. A nyomorult mindenestre valósággal futott a kulcsokért, és reszketve tette őket elé, aztán igyekezett minél messzebb kerülni tőlünk. Hát igen. Bár Thymnal mágiszter mágiája nem egyszer az életemet mentette meg, efféle hétköznapi kényelmek megszerzésére is nagyszerű volt. Felálltam az asztaltól, és elvettem a kulcsomat.

– Barátaim, igazán örültem a szerencsének – hajoltam meg –, engedelmetekkel távoznék. Őszintén remélem, hogy még találkozunk.

– Egy pillanatra, barátom! – szólított meg a hallgatag varázsló. – Kérdezhetek valamit?

– Hogyne, természetesen! – némiképp meglepve visszaültem.

– Több olyan dolgot láttam ma téled, amelyek akár a Magas Egyetem oktatóinak, de még a Fehér Páholy mágusainak is dicsőségére válnának – dagadtam a büszkeségtől. Ha tudná... – Némelyikre még ők se lennének képesek, mivel mágiájuk nem terjed ki ilyen területekre. Mondom, igazán csodás dolgok – feltéve, ha igaziak voltak...

Mivel éppen bort kortyoltam, ennek hallatán majdnem megfulladtam.

– Mégis mire gondolsz, cimbora? – szóltam, amikor végre levegőhöz jutottam.

– Bár csak elméleti fokon, de az Egyetemen tanultam a másfajta mágiaformákról is. Többek között a fénnel manipulálókról is – nézett mélyen a szemembe a köpönyeges. Orwella poklára! Gyűlölöm kiteríteni a lapjaimat idegeneknek.

– És ehhez nekem mi közöm van? – adnom kellett az ártatlant, hátha melléfog valahol.

– Ó, semmi, igazán... Csupán arra a tényre szeretném felhívni becses figyelmedet, hogy egyes vándorigricek igencsak hasonló trükkökkel éltek, amikor a féltékeny férjek, vagy a becsapott asszonyok kérdőre vonták őket. Ezt nem találod furcsának?

– Ha netán arra gondolsz, hogy magam is hasonló asszonybolondító lennék, csatlakoznod kell – gyerünk, gyerünk, nem engedni neki! Még semmi nincs veszve –, hisz láthatod, se lant, se egyéb zeneszerszám nincs nálam.

– Valóban nem efféle szerzetnek tűnsz, öltözködsz is ezt sugallja. Nem is erre gondoltam. Hallottam én egy Abbelas Thymnal nevű dorani adeptusról, aki, miután kicsapták, saját erejéből megalkotott egy újfajta mágiát. Követői becsapják az érzékeket, és nem is csak a látást vagy a hallást. Csakhogy nem elég alaposak. A beavatott szem felismeri az apró eltéréseket, én pedig meglehetősen tanult vagyok.

– Nyertél! – kacagtam föl. – Sejtésed nem csapott be. Uralom mind a színeket és a hangokat, akaratom alá görbednek az illatok és az ízek, szavamra hideg vagy meleg, érdes vagy sima lesz a semmi. Nyertél, varázsló! Illuzionista vagyok, a boldog emlékü Thymnal mágiszter követője. Mit kívánsz tőlem a hallgatásodért cserébe? Pénzre van szükséged?

– Nem kérek semmit. Egyelőre – hát ez rosszul kezdődik. Ha utólag akarnak valamit, az csak rosszul sülni fog. Átok minden varázslóra! – Gyanítom, a fogadósnak nem valódi pénzzel akarsz fizetni, de én bármikor elmondhatom ezt neki. Ne feledd hát, az adósom vagy!

– Hogy a pokolba felejtethetném el? – mormogtam a lépcső tetején kevéssel utóbb. Gyűlöltem, ha valaki rájött, miféle is vagyok. Ilyenkor kerültek elérhető közelségbe az őrség, a börtön, no meg az akasztófa. Magamban dühöngve nyitottam be a szobámba, és ruhástul az ágyra vettem magam.

KETTES

Harsány dörömbölésre ébredtem. Kardot ragadtam, és máris talpon voltam. Nem akarattal csináltam, az évtizedek gyakorlata alakította reflexszé mozdulataimat. Tileo mester büszke lett volna rám. Egy gyors pillantás az ablakra elárulta, hogy igen sokat aludtam: reggelre járhatott, én meg napközép után feküdtem le. Újabb, még erőszakosabb dörömbölés. A régi barátok és kedves ismerősök nem így szokták bejelenteni magukat, csakis valami kellemetlen figura lehetett. Elárult volna az a dartonverte bűbajos? A következő zörgetésre álmos hangon szóltam ki:

– Ki az?

– A gárda tisztje vagyok! Engedj be!

Noir, most segíts! A kardot az ajtó mögött tartva résnyire nyitottam azt, és álmos képet vágva néztem ki. Meglepetésemre nem ugrottak rám a poroszlók, mindössze egyetlen ember állt odakint. Fiatal, jóvágású fickó, a városőrség egyenruhájában, karddal az oldalán. Még csak azt se fogta rám. Mi a fene?

– Mit akar? – förmedtem rá az oktanul háborgatott, becsületes polgár hangnemében.

– A segítséged szeretném kérni, egy igen... kényes ügyben. Kérlek, fáradj le a földszintre, ott majd elmondom a részleteket.

– Miről van szó?

– Engedelmeddel, majd odalent, amikor a többiek is hallják – azzal vonult is tovább a következő szobához. Némiképp hűledezve bámultam utána.

Ilyet még nem pipáltam. Segítséget? A gárda? Tőlem? Eddig mindenfelé csak felvilágosítást kértek, legtöbbször szerény személyemet illetően, és azt se finom módszerekkel. Egy ilyen érdeklődés miatt fordul ki könnyen a bal bokám, továbbá hiányzik három zápfogam. Már a pusztá tény, hogy nem erőszakkal ráncigáltak ki innen, csábítóan hatott rám. Ami aggasztott, az a ficsúr utolsó mondata volt. Miféle „többiek”? Az egész városból összekürtölte a szerencsevadászokat? Vagy csak a fogadóban néz körül? Egyik se volt inyme, az efféléből mindig egy szedett-vedett, bizalmatlan társaság kerekedik. Ennek ellenére úgy döntöttem, érdekel a dolog. Felszedelődzködtem hát, a fontosabb dolgaimat magamhoz vettem, és levonultam a földszintre. A tegnap este folyamán a három aranyból nagy hirtelen új berendezés lett, és már csak egy-két nyom emlékeztetett a verekedésre. Tagor és társa már lent ültek, mindkettőjük előtt egy-egy teli kupa – a tartalom színéből ítélve tej volt bennük. Erre gondolhattam Tagor arc kifejezéséből is, amikor belekortyolt. A viador egy emberhosszú pallost támasztott a széke mellé, míg társa egy hasonló méretű csatabárddal fegyverkezett fel. Egy másik asztalnál kerítettem magamnak széket, nem akaródzott hívás nélkül melléjük ülnöm. Ezzel így lehetett az a férfi is, aki nem sokkal utánam érkezett a lépcsőn. Őt még nem láttam, érdeklődve fürkésztem végig. Nem igazán szolgált örömemre a látvány.

A fickó ruhaként egy hatalmas szövetdarabot viselt, ami tetőtől talpig beburkolta; úgy nézett ki benne, mint akire rászakadt egy színházi függöny. A halványzöld ruhát kék hímzések díszítették, csuklyája árnyékából a jövevény jégszürke szeme villogott elő. Korát nem tudtam megállapítani, de a járása idősödő embert sejtetett. Fegyvert nem láttam nála, ami nem jelentett semmit – öltözéke redői között akár egy kékezes buzogányt is könnyűszerrel elrejtethetett, nemhogy egy tört. Jártában jókora, göcsörtös botra támaszkodott. Ahogy körbenézett, ruhája egy szemvillanásnyi időre szétnyílt, és nyakában egy medált láttam megvillanni. Nem voltam biztos benne, hogy azt láttam, amitől tartottam, de magamban eldöntöttem: nem engedem a hátam mögé, amíg bizonyos nem leszek felőle. Rögtön utána jött a harcművész és az a piszok zöldfülű. Valami módon meg kell szabadulnom tőle!

Nem sokkal utóbb feltűnt a gárdatiszt is, aki felébresztett, és leült Ettisék asztalához. Szemmel láthatóan elégedett volt a végeredménnyel, nem úgy, mint én. A Dorcha híven kívül talán csak a félvértes fickót szerettem volna a hátamban tudni, a többiek nem voltak valami bizalomgerjesztők. Eddig nem volt inyme a terv, bár még nem is tudtam, miről van szó.

– Üdvözöllek benneteket, barátaim – kezdte a szépfíú. – Cadvatello Gennarin vagyok, kapitány Pyarron város Örgárdájában. A feladat, amiben a segítségeteket szeretném kérni, igen kényes természetű. Különféle diplomáciai bonyodalmak vannak kilátásban, amennyiben nem sikerül hamar elsimítanunk az ügyet. Kapcsolataink már most is...

– Hagyjuk a köntörfalazást – sziszegte csuklyája alól a zöldruhás. Olyan akcentussal beszélt a közöst, amely majdnem bizonyossá tett származását illetően. – Térjünk a lényegre!

– Nos, a napokban több olyan esemény is történt, amely előtt úgy a Gárda, mint a Papi Szék értetlenül áll. Tegnapelőtt és tegnap éjszaka egy-egy gyilkosság történt. Az igazán jelentős a tegnap esti, mivel az áldozat Eromo Bel-Celestius, Shadon követe, aki fontos megbízatással érkezett hozzánk.

– Mi olyan különös két gyilkosságban? – értetlenkedett tovább a köpenyes. – Tudomásom szerint máskor is történt már ilyen, még a Városok Városában is, amely ugyebár híres biztonságáról – hangjából nem is próbálta kiszűrni a gúnyt. A tiszt azonban elengedte a füle mellett a csípős megjegyzést.

– Nem a gyilkosság a különös, hanem a módja. Ilyen még nem történt a városban, ez egészen biztos. Az áldozatokon ugyanis olyan sebek voltak, amelyek... kétségessé teszik a gyilkos pusztán emberi mivoltát. Egyetlen embert sem láttam még, akinek tízhüvelykes, görbe karmai lettek volna, és mind egy cseppig kiszívta volna áldozatai vérért.

– Vámpír – mordult fel az idáig csöndes gladiátor. – Élőholt szörnyeteg, a sír mélyéről. Eszem ágában sincs ellene támadni – megvetően a padlóra köpött.

– Nem vámpír. Az nem ilyen nyomokat hagy. Ebben az egész Papi Szék és a Fehér Páholy tanácsa egyetért, akiknek szavában, remélem, nem kívánsz kételkedni. Ez valami más. A Káosz szörnyetege, netán egy a Külső Síkok rettenetei közül. És szabadon kószál.

Itt elegendő lett a dologból. Egy gyilkosság felderítése még elmegy, de hogy démonok ellen vonuljak...

– Ez egyre jobb! – fakadtam ki. – Vagy vámpír, vagy démon, vagy még rosszabb. Sejtelmünk sincs róla, mi ellen kéne harcolnunk, de induljunk neki, hátha szerencsénk lesz! Ebből én nem kérek, itt a hatalmamnak nincs haszna.

– Félreértettél, barátom! Nem kell megölnötök, elég, ha a nyomára bukkantok, és szóltok nekünk. Onnan a Papi Szék a kezébe veszi a dolgokat. Azt nem tudtunk kideríteni, hogy miféle dög ez, és hogy hogyan került ide. Nem lehetetlen, hogy valaki irányítja; elég nehezen tudom elképzelni, hogy az egész városból *véletlenül* pont a követet szemelte ki.

– És mi a jutalom? – újra a köpönyeges szólt közbe. – Tudni akarom, miért kockáztatok!

– Hatalmamban áll magas jutalmat ígérni, ha a feladatot teljesítitek. A fizetséget a Papi Szék fogja kiutalni, így nem kockáztatok, ha hisztek a szavamnak.

– Mégis mennyiről lenne szó? Számot mondj, bugris! – ez a fickó egyre idegesítőbbé vált. Láttam, hogy modora kifejezetten taszította a többieket, még Tagort is, aki pedig nem tűnt kényeskedő természetnek. Ha nem vigyáz, a zöldruhás könnyen hideg acélt kaphat fizetségként a bordái közé. A tiszt hosszan hallgatott a válasz előtt, nyilván a lehetőségeit mérlegelte.

– Ötven arany – bökte ki végül – Fejenként.

– Vállalom – bólintott a köpönyes.

A két harcos összenézett, magukban nyilván az esélyeket latolgatták. Festői módon fordultak a kapitány felé és bólintottak teljesen egyszerre. Így már némileg jobbak voltak az erőviszonyok, a veszélyhez meg már hozzászoktam.

– Megyek én is. De előre szólok: ha az a valami feltűnik a színen, én már ott sem vagyok!

Ettis és Altemor hevesen vitatkozott ervül, de sajna túl halkán, nem értettem, mit beszélnek. Végül Altemor felcsattant:

– Nem, és még egyszer nem! Ha valóban démon, semmi esélyünk ellene! Értsd meg testvér, ez örülség! A vágóhídra vonulánk! Akkor már hiába az arany!

– Nem kell harcba szállnunk vele, elég, ha megtaláljuk! És nem is a pénzért, hanem mert *így kívánja becsületünk!*

– Mit tudsz a szörnyszülöttekről, bűbájos? – szólt közbe Cadvatello. Nocsak, honnan tud ez ervül?

– Épp eleget ahhoz, hogy ne akarjak szembeszállni velük – válaszolt Altemor lemondó sóhajjal. – De mert egyedül én ismerem őket, megyek.

– Nagyszerű! – kiáltott fel a kapitány, immár újra a közös nyelven. – Úgy hiszem, még nem mind ismeritek egymást, így javasolnám, hogy mutakozzatok be.

Rossz ötlet volt. Mindegyikünk arcán nagyjából ugyanaz a kifejezés ült; láthatóan senki nem szerette volna felfedni a kártyáit. Végül a félvértes kezdte – a harcosoknak általában nincs mit veszíteniük.

– Uwel felszentelt paplovagja vagyok, nevem Beren – nocsak, vannak még meglepetések a nap alatt. – Itt születtem a városban. Küldetésemet bevégeztem, és míg nem kapok újat, szabadon tölthetem időmet a városban. A gonosz ellen azonban kötelességem harcolni, és nem nézhetem, hogy az erről a világról való-e, vagy a Külső Sötétségből. Barátom pedig...

– Tagor. K'Harkad szülötte. Gladiátor vagyok, és az ellen harcolok, aki ellen megfizetnek.

– Nem túl bőbeszédű, de aszisz mesterei kitűnőek voltak – sietett Beren a védelmére.

– Ettis DiNael vagyok, ő féltestvérem, Altemor. Mindketten Erigowban születtünk. Ő a mágiát tanulta ki, és nem szívesen bár, de velünk tart. Én a Dorcha útját járom, és számomra, akár Uwel híve számára, nem lehetőség a gonosz elleni harc, hanem feladat.

Úgy látszott, én következem – legalábbis mindenki engem nézett. Idáig azon töprengtem, mit is mondjak nekik, ha erre kerül a sor. Döntöttem: nem hazudok.

– Nevem Horianar Raumiren, és Haonwell szülötte vagyok. Meglehetősen hatalommal bírok a sötétség fölött. Ennyi talán elég is – mondtam, a lehető legkomorabban. A titokzatos hatalom szerepét öltöttem fel, ez a legtöbbször elhallgattatta a kérdezősködőket. Ezúttal nem volt szerencsém.

– Talán Sogront szolgálod, északi? – mutatott Beren a homlokomon díszelgő főnixre. – Ordani tanítvány lennél?

– Semmi közöm Ordanhoz, és nem is elsősorban a tűzzel foglalkozom.

– Értesz is valamihez, vagy csak meglapulsz a harcban, és a jussodat követeled? – komolyan foglalkoztam a gondolattal, hogy itt helyben leszúrom a köpönyegest. Bár szinte semmit nem tudtam róla, máris elegendő volt belőle – és úgy láttam, nem csak nekem.

– Ezt majd eldöntöd magad – feleltem, tőlem telhetőleg sötét képpel – És ha már itt tartunk, téged még nem hallottalak, *barátom* – nyomtam meg az utolsó szót. A fickó szeme összeszűkülte; nagyjából sejtettem, mi játszódik le a lelkében – hisz ember, hisz népe hagyományainál fogva gyűlöli a magamfajta.

– A nevem nem fontos. Északról jövök, és pénzre van szükségem. Többet nem kell tudnotok – úgy éreztem magam, mintha én jelentkeznék trágját hordani ehhez az alakhoz, és nem a társam lenne egy életveszélyes feladatban. A többiek is zavarhatta a dolog, mert olyan arccal néztek rá, amitől a legtöbb közönséges embert páni félelem fogta volna el. Őt azonban láthatóan nem érintette kellemetlenül dolog.

– Valahogy mégis szólítanunk kell, barátom – újabb döfést irányoztam felé; reméltem, előbb-utóbb elveszti az önuralmát, és rámtámad. Akkor nyugodt lélekkel nyársalhatnám fel. Bár nem kenyerem az ölés, az efféle fajzatoktól jobb, ha megszabadul a világ.

– Hívjatok... mágiszternek, ha már mindenáron el akartok nevezni.

– Helyes, barátaim. Térjünk rá a gyilkosságra! – kiáltotta Cadvatello.

HÁRMAS

– Mint már említettem, az Áldozat havának kilencedik napjáról a tizedikre virradó éjszakán egy koldust megölt valami. Valami nem teljesen emberi; pillanatnyilag ennyi biztos felőle – Cadvatello ujjával az előtte heverő pergamen egy pontjára bökött. Az egy művészi kidolgozású, aprólékos térkép volt Pyarronról. A művész minden apró folyóágot berajzolt, akárcsak a legkisebb utcákat – Itt történt.

– És a követ hol halt meg? – kérdezte Ettis.

– Itt – újabb bökés –, nem messze a szállásától. Mint látjátok, mérföldekre esik egymástól a két hely. Másnap éjjel halt meg – se nyom, se bármi, amin elindulhatnánk.

– Tanú? – kigyósziszegés a csuklya alól.

– Nincs – illetve egyvalaki, aki azonban nem sokat ér. A követtel tartott egy szolgája is. Ő azonban mindent elfeledett, ami azon az éjszakán történt vele, onnantól kezdve, hogy kiléptek a fogadó ajtaján. Másnap tetőtől talpig véresen talált rá az őrző az utcákon. Természetesen bezártuk, mindenesetre senki nem hiszi igazán, hogy ő ölte volna meg a gazdáját – annál is inkább, mivel az előző éjjelre tanúi vannak.

– Miért hagyta el a követ késő éjjel a fogadót? Ha jól sejtem, nem csak csillagnézni indult – az örök kételkedő tovább faggatózott.

– Éjközép előtt nem sokkal egy vadidegen férfi kereste fel, és tudtára adta, hogy egy hölgy kíván találkozni vele. Gyaníthatóan megadott egy címet is, ezt azonban a követen kívül senki nem hallotta. A szerencsétlen elindult, és legközelebb reggel látták – egyetlen csepp vér nélkül.

– Semmi ötlet nincs, hogy ki lehetett? – ezt most a paplovag kérdezte.

– Ami azt illeti, van – három is, csak hogy egyikük sem rendelkezik a szükséges... adottságokkal.

– Hallhatnánk róluk valamit? – úgy éreztem, nekem is bele kell szólnom a társalgásba, nem csak hallgatni az eszmecserét.

– Az egyik a szolga; a másik egy fiatal férfi, aki önként jelentkezett nálunk, és közölte, hogy ő követte el a gyilkosságokat. Eleddig nem volt hajlandó mondani semmit ezen kívül – feljebbvalóim úgy sejtik, bolond lehet, aki mártírrá akar válni. A harmadik egy nő, akit a Szent Inkvizíció segítségével kerítettünk kézre. Testén és lelkén egyaránt meglettük Felice bélyegét, így máglyahalála előre elrendeltetett. Egyedül ő tűnik képesnek arra, ami az áldozatokkal történt, mégis makacsul tagad. Mellesleg mindkét éjszaka holdtölte volt. Különös, nemdebar? – húzta el a száját Cadvatello. – Bár, ami azt illeti, akár igazat is mondhat – miért hazudna, ha egyszer ügyis halálra ítélték?

– Ez minden?

– Ez.

– Mi van a halottakkal? – kérdezte a mágiszter, szemében furcsa csillogással.

– Elhamvasztották őket – közölte a kapitány, mire a köpenyes lemondó fintorral legyintett.

– Rendben, lássunk munkához – élénkült meg az eddig csendben üldögélő varázsló – Először is, beszélni szeretnénk azzal a hárommal, akik már a börtönben vannak. Utána pedig a követ szállásadójával, és a helyszínt is megnéznénk. A legjobb lesz, ha szétválunk: Tagor és Beren nézze át a helyszínt, Ettis és Horianar pedig keressék fel a szállást. Mi a fogdába megyünk – nézett a csuklyásra.

Mi, többiek elhűlve néztünk össze. Ez a fickó pillanatok alatt magához ragadta a kezdeményezést, és úgy tűnt, nem is kíván lemondani róla. Hohó, azt talán mégse!

– Nem tartom bölcsnek, hogy megosszuk erőinket. Mi van akkor, ha Beren hatalma segítségével lehet a foglyok vallatásában, ha a helyszínen esetleg meglátok vagy megérzek valamit, ami fölött ti elsiklanátok, netán a te mágiád térítené jobb belátásra a fogadóst? Talán több időbe telik, amíg együtt végigjárjuk a három helyet, de biztosak lehetünk abban, hogy a lehető legalaposabb munkát végeztük – csak nem hagyom, hogy újra fölém kerekedjen!

Szónoklatom alatt lopva körbepillantottam, felmérendő az erőviszonyokat. Amit láttam, örömmel töltött el. Tagor arcáról csak úgy sütött az undor és a gyűlölet, ahogy a varázslóra nézett. Nem csoda, barbár. Társa talán hajlott volna Altemor ötletére, de a stílusa szemlátomást neki se tetszett. Ettis a szokásos szenvtelen képet vágta, a mágiszter pedig... csak egy pillanatra láttam a szemét, de az elegendő volt. Annyira azért nem utálkozott, hogy fennhangon igazat adjon nekem, de ő se volt túl boldog. Altemor se most jött le a falfreskóról, észrevette az ellene fordult közhangulatot.

– Igazad lehet, barátom – ismerte be. – Talán jobb, ha együtt dolgozunk.

– Most, hogy ezt eldöntöttétek, adok nektek valamit – Cadvatello egy maréknyi korongocskát húzott elő valahonnan, és az asztalára szórta őket. Bőrszíjra fűzött fadarabok voltak, nem látszottak nagy értéknek.

– Ezekkel a medálokkal – folytatta a kapitány, miközben mindegyikünknek odadobott egyet – úgy intézkedhettek, mintha a Gárda tisztjei volnának. Minden ör, minden katona – a kapitányokig – engedelmeskedni fog, de ti nem tartoztok feltétlen engedelmességgel a parancsnokoknak. Viszont a tetteitekért felelnetek kell, ezt véssétek az eszetekbe!

Láttam, hogy Altemor homloka ráncba gyűrődik, ahogy kézbe veszi a nyakláncot, és pár pillanat múlva magam is megértettem, miért. A medál egyszerű fakorongnak látszott, a Gárda címerével – de mágiát sugárzott, meglehetősen erőset. Megvártam, amíg a többiek – mit sem sejtve – nyakukba veszik őket, aztán lehunytam testi szemeimet, és alámerültem saját világomba. Kizártam a külvilágot, és amikor elérkezett az idő, harmadik szememet a rejtett síkokra nyitottam. A társaság asztrális teste világosan kirajzolódott előttem, de most nem erre voltam kíváncsi. A nyakláncok érdekelték, melyek – ahogy sejtettem –, bár nem bírtak önálló léttel e világban, kisugárzásuk ide is árnyékot vetett. Nem is gyengét. Úgy ragyogtak az idegen síkon, mint a fáklya az anyag birodalmában. Azonban rögtön láhattam, hogy nem a sík kőbor dőgevőit tetemre hívó tárgyak, hanem jó szándékkal világítanak. Ez itt, az érzelmek világában nem volt kérdés. Ennyi érdekelt, jónak láttam visszatérni a Hús Valóságába.

Soha nem tudtam igazából megítélni, mennyi idő telik el, míg nem vagyok ura testemnek. Ezúttal alig pár szívdobbanásnyi lehetett. Altemor fennakadt szemmel ült, kezében szorítva a medálját. Talán az ő módszerei némileg tüzetesebb vizsgálatot tettek lehetővé. Ahogy elfordultam, szemem egy pillanatra a csuklyás gyanakvó tekintetével találkozott. Nyomban továbbroppent, és Altemort kezdte vizslatni. Én viszont inkább őt vizslattam volna, így összeszedtem elmém maradék erejét, és újra megnyitottam magam a rejtett világ áramlatainak.

Magam előtt láttam a csapat kivetüléseit, nem volt nehéz kiválasztanom célpontomat. Elméjét ideát fekete, gránitkemény falak őrizték. Esélyem se volt lerombolni őket, meg aztán nem is akartam feltűnést kelteni. Körülcikáztam erődítményeit, míg nem találtam egy rést, ahol besurranhattam. Eltartott egy darabig, de megérte.

Nyomban megértettem, miért védte magát ennyire. Amit odabent láttam, elborzasztott. Romlott, zavaros érzelmek suhantak körülöttem, akárha egy gennyes fekélyt szemlélnék. A köpönyeges asztrális teste fekete fényt sugárzott felém. A saját elmém által a látottakból alkotott szimbólumok – melyek felfogni segítettek az idegen világot – a legsötétebb Káoszt árasztották magukból. A fickó gonosz volt, a szó legtisztább értelmében. Tudatának képei fölött tisztátalan napként ragyogott egy mindent uraló jel. Ugyanaz, amit a nyakában véltem látni; ami ellen Észak népei évezredek óta újra meg újra hadba szállnak. Örvénylő, vörösfekete minta, a pusztulás szíve. Három fej: kígyó, bak, oroszlán. „Magiszterünk” az alvilági kindémon, a kiemelkedett káoszszörny papja volt: egy Tharr rettentő hívei közül. Találgatni se mertem, mi a Dartont keres ezen a vidéken; Toron ezer meg ezer mérföldre van innen.

Ideje volt befejezni a vizsgálatot, mielőtt felfigyel rám. Óvatosan elhagytam hát az idegen elmét, majd az asztrális síkot is. Egy pillanatra előntött az a furcsa érzés, amelyet a hosszabb utazások után mindig érzek: a súlytalan lebegésből az anyag könyörtelen szorításába érkező a fulladás környéke, akárha egy szűk ládába zárának. Most láthatóan többet időztem a testemtől távol. Erre abból jöttem rá, hogy az egész csapat rám meredt, mintha még soha nem láttak volna. Mély levegőt vettem, mielőtt beszélni kezdtem volna.

– Megvizsgáltam a medálokat. Ártalmatlanok, sőt, úgy vélem, jó szándékúak.

– Altemor barátunk épp most mondta el ugyanezt – somolygott Cadvatello –, de ezt én is megmondhattam volna.

– Akkor mondd meg azt is, mire szolgálnak! – ki más lett volna, ha nem a toroni?

– Nos... egyfajta világítótornyok a rejtett síkokon. Megmutatják, hol vannak hordozóik. Uraim így kívánnak vigyázni rátok, ha szembekerültök a szörnyel – bármi is legyen az.

– Elég a pizsmogásból, induljunk! – Tagor ezúttal a szívemből beszélt. A többiek is így érezhettek, mert szedelőzködni kezdtek. Jellemző a magunkfajtára, hogy semmi olyat nem hagytak a szobájukban, amire szükségük lehetett. Alig fél perc múlva mindannyian indulásra készen álltunk; a legtovább Cadvatello bibelődött, mivel fegyverővét jobban meg kellett szorítania.

– Engem szólít a kötelesség. A térképen jelölve vannak a fontos helyek: a gyilkosságok helyszínei, a börtön, a fogadó. Ha valami mégis hiányozna, forduljatok az őrséghez! Járjatok sikerrel, barátaim! – és kapitányunk már el is tűnt az utca forgatagában.

– Akkor... hová? – kérdezte némi szünet után Beren.

NÉGYES

A börtön épülete jókora, ódon hodály volt; úgy tűnt, mintha még a Dúlás előtt építették volna, amikor még város se állt itt. Földszintjét a városőrség laktanyája foglalta el, a három emelet és a – gyanítható – pinceszintek fogdaként működtek. A kapuban két gárdista az utunkat állta, de Cadvatello nyakláncai láttán haptákba vágta magukat és utat engedtek. Az őrpáncsnok személyesen jött elénk.

– Miben segíthetek nektek, uraim?

– Kényes ügyben járunk itt – én vittem a szót; Altemor a fogadóbeli jelenet óta kicsit visszahúzódott –, a követ gyilkosságával kapcsolatban segítünk a Gárdának. Itt őrzik a három gyanús embert?

– Igenis, nagyuram. Egy emberem majd odavezet benneteket. Közleeeeeee-gény! – kiáltott rá a folyosón posztoló egyik őrre – Elvezeted a nagyurakat *ahhoz* a három cellához, és ha végeztek, kikíséred őket!

– Igen, uram! – jött az obligát válasz, és az őr – kesehajú, tésztaképu fickó – elindult a pince felé. Az épület belülről még nagyobbnak tűnt, mint az utcáról szemlélve. Szövevényes folyosórendszerében ötlábanként őrök álltak, és minden kereszteződésben karnyi vastag acélrácsok zárták el az utat. Félórányi bolyongás után kísérőnk megtorpant az egyik ajtó előtt. Ezen a részen az ajtók valamiféle abbitötvözetből készültek, és csak egy kétujjnyi kémlelőablak volt rajtuk. Zárjukkal még a haonwelli Pizkosok se boldogultak volna, pedig némelyik tagjuk valószínű művészetté fejlesztette a betörést. Minden ajtó mellett két gárdista állt, teljes fegyverzetben. Láthatóan a nagyon fontos – vagy nagyon veszélyes – foglyokat zárták ide. Az őrök mogorva kinézete valószínűvé tette, hogy nem engednek be akárkit, aki egy társukkal érkezik, így újfent felmutattam a medált. Ez megnyitotta számunkra az ajtót.

Az egyemberes cellában egyetlen gyertya égett, túl magasán ahhoz, hogy a fogoly elérhesse. A priccsen egy fiatal nő ült; első látásra harminc év körülinek gondoltam. Ruhája rongyos volt, alig fedte el azt, amit el kellett volna. Rövid szőke haja kócos, fekete szeme azonban meglepően értelmes volt. Tiszta, csengő hangon kérdezte tőlem:

– Mit akartok?

– Te nyilván a papnő vagy, igaz? – kérdeztem vissza.

– Az Éji Vadászok Úrnőjének méltatlan szolgálója vagyok.

– Gondolom, tudod, miért vagy itt.

– Nem én öltem meg a követet, ha erre célzol. Tudom, hogy vele nem találkoztam.

– Nézd, ismerem a... fajtádat – szólt közbe némiképp tétovázva Altemor. – Pontosan tudom, mit tesz veletek a holdtölte. Miért vagy olyan biztos abban, hogy az őrzöngésed közben nem gyilkoltad meg a követet is?

– Összesen két ember volt olyan szerencsétlen, hogy találkozzon velem aznap éjjel. Az egyiket elástam a könyvtár előtti téren. A másikat...

– Igen?

– A másikat... megettem. Mostanra számomra is rémisztően hangzik – ismerte be, némileg szégyenkező arckifejezéssel, látva iszonyatunkat. – Utólag mindig annak hangzik.

– Úgy érted... úgy érted, máskor is megetted, akiket elkaptál? – kérdeztem, küszködve a feltörni készülő hányingerrel.

Nem szólt semmit, csak bólintott. Ez már sok volt nekem. Az undortól félájultan szédelegtem ki a cellából, nyomomban Altemorral, és – furcsa módon – Tagorral. A hatalmas darab ember holtápadt volt, remegett, mint a nyárfalevél, és úgy tűnt, mindjárt összeesik.

– Ez szörnyű... – suttogta elhaló hangon. Ha nem látom, azt hiszem, nem is ő beszél. – Sosem hittem volna, hogy az istenek engednek ilyesmit...

– Az istenek nincsenek benne ebben a játszmában – dünnyögtem. – Itt nagyon is anyagi természetű dolgok zajlanak.

A csapat erősebb gyomrú tagjai pár perc múltán követték minket, de őket se hagyta hidegen a beszélgetés. Egyedül a mágiszter viselkedett a szokásos módján – még mindig ugyanolyan tenyérbemászó volt, mint a fogadóban. Persze, látott ő már rondább dolgokat is.

– Nos? Mi a véleményetek? – kérdeztem, amikor nagyjából magamhoz tértem.

– Amilyen szilárdan állítja, hogy ártatlan, akár igaz is lehet – felelte Beren. – Ahogy Cadvatello is mondta: nincs oka tagadni.

Továbbmentünk a következő zárkához. Ugyanolyan volt, mint ahol a nőt őrizték; kövérkés, kopaszodó férfi ült benne. Ruházata némileg megkopott, és igen mocskos volt, de látszott rajta, hogy gazdája hajdan jobb körökben forgott. Ujjait olyan sebességgel fonta össze és választotta szét, amely végképp egyértelművé tette, hogy elméje a megbomlás határán áll. Tekintete páni félelemmel villant egyikünkől a másikunkra. Nem lehattunk túl bizalomgerjesztőek, az már szent igaz.

– Kik vagytok? – hangja rekedt, sírós nyöszörgés volt csupán. – Mit akartok tőlem? Nem én voltam! Nem én!

– Elég volt! – förmedt rá Beren. – Mi nem voltál te?

– Nem én tettem! Higgyétek el nekem, nem én voltam! Nem én öltem meg!

– Elhallgass! – dörrent rá újból a paplovag. – Ki vagy?

– Joram vagyok, a boldogult nagyságos úr szolgája. Kisköltyök korom óta szolgálom a nagyságos urat, és most azt mondják, hogy én... hogy én öltem...

– Na jó, nem te voltál. De akkor ki?

– Nem tudom! – csapott át sikolyba a nyomorult. – Már elmondtam százszor, hogy nem tudom!

Nyilván a gárda is kivallatta. Sajnos ismerem a módszereiket, így nem csodálkoztam azon, hogy a szegény ördög nem szívesen emlékszik vissza a dologra.

– Tudod, mit, Joram? Kezdjük az elején. Mi történt aznap este? – próbálkozott Beren.

– A nagyuram reggel érkezett a városba, és rögtön a fogadója ment. Estig aludt, biztosan nagyon kimerítette az út. A nagyuram nem volt már fiatal, és hosszú ideig utazott. Ilyenkor mindig azt mondta nekem...

– Este mi történt?!

– Hogy este mi...? Ó, emlékszem. A nagyuram lement az ivóba. Megszomjazott, és meg akarta kóstolni a predoci bort. Aztán egy kicsit sokat ivott, pedig többször is figyelmeztettem. Mindig odafigyeltem, hogy mit tesz, vigyáznom kellett rá! Vigyáztam is, csak nemigen hallgatott rám. Olyan makacs volt a nagyuram...

– A lényegre! – Beren hangulata percről percre romlott.

– Beszélgetni kezdett egy hölgygel, aki az asztalához ült. Megpróbáltam megakadályozni, mert hátha rosszat forral, de a nagyuram nem engedte elküldeni. Nagyon sokat beszélgettek, és sokat ittak. Pedig a nagyuramnak ártott a sok bor, és ezt tudta is. Szóltam is neki, erre ő...

– Hagyd már abba a fecsegést! Nincs rá időnk! – a paplovag kezdett komolyan megdühödni.

– Mikor felmentünk a szobájába, a nagyuram aludni akart. Már majdnem lefeküdt, amikor kopogtak. Egy idegen férfi volt, olyan furcsa fizimiskával. Azt mondta, egy hölgy küldte, és a nagyurammal akart beszélni. A nagyuram kizavart, amíg beszélgettek, nem tudom, mit mondott neki. Olyan különös arca volt a fickónak. Nekem már akkor sem tetszett a dolog, és ez lett a vége...

– Miért volt különös az arca?

– Egész barna bőre volt, de halványkék szeme, aminek egész apró bogara volt. Olyan féloldalasan mosolygott, és állandóan félig behunyta a jobb szemét. Megjegyeztem rendesen, elvégre én vigyáztam a nagyuramra, aki...

A mondókája végét már nem is hallottam. Amikor leírta a küldöncöt, azt hittem, rám szakadt a mennyezet. Noirra! Ez nem lehet igaz! Altemornak feltűnhetett a támoltyásom, mert hozzám hajolt:

– Mi történt? – kérdezte halkan.

– Semmi – sziszegtem vissza. – Majd elmondom!

Szerencsére beérte ennyivel, visszafordult Beren és a szolga párbeszédét hallgatni. Legyűrtem szédülésem, és követtem a példáját.

– És mit csinált az urad a beszélgetés után?

– Mondta, hogy megyünk valahova. És mindenáron az aranszálas ruháját akarta felvenni, pedig azt az ünnepségekre hozta. És amikor ezt mondtam neki, nagyon leteremtett. Úgyhogy végül segítettem neki felvenni azt a ruhát. A nagyuram olyan nehezen mozgott, szüksége volt a segítségemre. Ezért egyszer...

– Hova mentetek?

– Ki a fogadóból. Elindultunk a folyó felé, aztán...

– Aztán?

– Nem emlékszem semmire, egész reggelig.

– Tessék?!

– Semmit nem tudok mondani! – a hangja újra pánikról árulkodott.

– Reggelről mire emlékszel?

– Az utcán mentem. Olyan furcsán éreztem magam... mintha berúgtam volna. És csupa vér voltam. Azt mondták, a nagyuram vére...

– Biztos nem emlékszel semmire?

– Igen! Már elmondtam százszor, hogy így van! – sikoltott Joram, akár az eszelős.

Beren a varázsló felé fordult, és ervül szólalt meg. Ez is? Honnan a...?

– Tudsz vele kezdeni valamit?

– Talán. De nem ígérek semmit!

– Csináld.

Altemor lehunyta szemét, homlokára barázdákat véselt a koncentráció. Ahogy a két elme eggyé vált, arca kisimult, csak egy-egy apró rándulás árulkodott arról, hogy szorgalmasan dolgozik. Joram semmit nem vett észre, valószínűleg nem tanulta ki az efféle praktikákat. Varázslónk egy-két perc múltán kinyitotta szemét.

– Mehetünk – közölte, és kopogott az öröknek, hogy engedjenek ki. Odakint Beren nyomban nekiesett:

– Mit tudtál meg?

– Nem sok újat. Amit elmondott, mind igaz. Tényleg nem emlékszik semmire.

– Az hogy lehet?

– Az egyik lehetőség, hogy valaki törölte az emlékeit. Ezt bizonyos fürkészésekkel meg lehet állapítani, de ehhez most nincs elég erőm. A másik eshetőség kellemetlenebb. *Sokkal* kellemetlenebb.

– Mi az?

– Vannak olyan fajok, melyek megszállják a halandók testét, és bizonyos időben – együttállások, évfordulók alkalmával – átveszik fölötté a hatalmat. Ezek a szörnyek származhatnak a mi világunkból, de más, messze veszedelemesebb helyekről is.

– Vértfarkas lenne?

– Akár. De nem túl valószínű. Attól még emlékezne a történetekre. Nem tudok biztosat mondani.

– Feltevések! – ordított fel a paplovag. – Lehetőségek! Megválaszolatlan kérdések mindenütt, Uwel verje meg!

Altemor közönyösen vállat vont a kirohanásra.

– Nézzük meg a harmadikat is, hátha segít. Melyik is maradt?

– A bolond – emlékeztettem.

A zárka pontosan olyan volt, mint az előző kettő. Lakója sovány, állandóan vigyorgó fiatal férfi volt, fekete haja borzasan meredezett, szemében a téboly lángja égett. Meg se kellett szólalnia, úgy is látszott, hogy teljesen örült.

– Hihhihi, megint kezdik... Már hiányzott... – a mániákus vihogástól felállt a hátamon a szőr.

– Ki vagy? – kezdte újra Beren.

– Astum Kitrichi, szolgálatotokra... hihhihi... úgy bizony, Astum...

– Miért vagy itt?

– Mert megöltem a követet – sziszegte lehajtott fejjel a fickó. – Megöltem és kiszívtam az összes vérét...

– Hogy ölted meg?

– Fontos ez? Meghalt, és kész... hihhihi, meghalt, úgy bizony...

– Fontos! Hogy voltál képes megölni?

Astum felpattant a priccsről, Beren elé lépett – a válláig is alig ért – és onnan sziszegte:

– Hatalmam van... Nagyobb hatalmam, mint gondolnád! Bárkit meg tudok ölni, bárkit, úgy bizony...

– Miféle hatalmad van *neked*?

– Óóó, az titok, úgy bizony... Nagy titok, hihhihi, nagyon nagy...

– Azért csak mondd el, jó?

– Nem! – kiáltott hátraugorva Astum. – Nem mondhatom! Nem bizony, hihi, hihi... – kuporodott össze a szegényes ágyon. Paplovagunk váltott.

– Engem is meg tudnál ölni?

– Hát hogyne, hihihi... - nézett föl a nyomorult. – Hogyne, barátocskám, amikor csak akarom, úgy bizony...

– Akkor csináld! – nem voltam biztos benne, mire megy ki a játék, figyeltem hát.

– Neeem, ezt így nem lehet... Hogy is képzelted, barátocskám, hogy is képzelted...?

– De, ölj csak meg!

– Miért tenném? Nincs okom, úgy bizony, nincs...

Beren két lépéssel átszelte a cellát, és rettentő pofont kevert le a fickónak.

– Most már van! Ölj hát meg, féreg!

– Ugyan már, hihi, ennyiért? – vihogott eszelősen Astum. – Kevés volt ez ahhoz...

Gyorsan odaugrottam, és elkaptam a paplovag lendülő kezét.

– Hagyd!

Minden hiábavaló volt. Astum a legagyafúrtabb gonosztevőket megszegyenítő ügyességgel kerülte ki minden próbálkozásunkat. A toroni végül megelégtelt a dolgot, félretolt minket, és mélyen a csillogó szemekbe nézve mormolni kezdett. Csuklyája alól halvány sárga fény ragyogott elő, a levegőben szinte tapintani lehetett a tisztátalan energia kavargását. A kántálás végeztével a fény kialudt, a mágiszter pedig várakozva nézett a fogolyra... de nem történt semmi. Ugyanaz a tébolyult vigyor, ugyanaz az eszelősen csillogó tekintet nézett vissza ránk, toroni barátunk pedig halkán sziszegett valami számomra ismeretlen nyelven – gyanítom, válogatott illetlenségeket. A paplovag kérdően nézett Altemorra, aki azonban megrázta a fejét. Kissé törődöttnek látszott, valószínűleg ereje végére ért. Beren csatlakozott a mágiszterhez a tiszteletlen jelzők sorolásában, aztán intett, hogy menjünk. Kisorjáztunk a cellából, közben fülünkben Astum örült kacaja visszhangzott.

ÖTÖS

Miután kiléptünk a börtönből, szétgöngyöltük a Cadvatellótól kapott térképet, hogy megkeressük a követ fogadóját. Újfent lenyűgöztek a város méretei: a térképen alig ujjnyi út a valóságban majd' három és fél mérföld volt. Mondhat bárki bármit, Pyarronhoz zűrzavar tekintetében legfeljebb Erion fogható. Az Északi Hármak forgataga meg sem közelíti azt, amit itt a napközép körüli órákban tapasztalhat az utazó. Megszámlálhatatlan ember és egyéb fajzat nyüzsög, nagy részük jó pénzért akar adni-venni; mások szintén vesznek, csak hogy pénz nélkül; és mindig van egy-két olyan alak, aki egy másikat keres a felfordulásban, hogy egy fejnyivel megkurtítsa a magasságát.

A tömegben csak nagy nehezen vergődtünk előre, kétségbeesett igyekezettel próbáltunk együtt maradni. Beren, akinél a térkép volt, rövid idő múltán ráunt a dologra, és egy kisebb mellékcába irányított minket. Itt kevesebb ember tolongott, és bár az út hossza némiképp megnőtt, mégiscsak gyorsabban haladhattunk. Alig fertályóraig gyalogoltunk, amikor találkoztam vele. Befordultunk az egyik sarkon, és megláttam. Ott állt az utca túloldalán, fekete köpenye a meleg évszak kezdetén még nem volt olyan feltűnő. De az arca egy röpke pillanatra kivillant alóla, és ez elég is volt.

Nem sokat változott, mióta utoljára találkoztam vele. A bőre ugyan sötétebb volt, az orra is inkább sasorr, mint a csinos északi fajta, de a vonásai kétségtelenül megegyeztek. És azok a kék szemek...

– A démonok vérére!

Kiáltásomat meghallhatta, mert felénk kapta a fejét. Csuklyája hátracsúszott, és ahogy észrevett, az ő arcára is kiült a felismerés. De míg az enyémen ez tomboló dühvel, addig az övében döbbsen rémülettel társult. A következő pillanatban már rohant is. Ugrottam volna utána, de a balról elém száguldó lovas kocsi az utamba állt. Mire átjutottam, a fickó eltűnt valamelyik sikátorban.

– Orwella emésztene el, átkozott fattyú!

– Ki volt ez? – lihegte a késve érkező Altemor. Ettis és Tagor a sarkában voltak, Beren és a mágiszter lemaradva követték őket.

– Egy régi ismerősöm, hogy nyelnék el a legsötétebb poklok!

– Úgy vélem, nem egy rég nem látott jó barátodat lelted fel, testvér – somolygott Ettis.

– Hogy az a...

Ezzel nem lehetett mit csinálni. Ebben a városigászsban isteni csoda kéne, hogy újra megtalálhassuk.

– Mégis, ki volt ez? – firtatta Beren is.

– Pár hónapja még ereni bárdnak hazudta magát, amiből az utóbbi akár igaz is lehet. Jó eséllyel gorviki a fattyú, és szinte biztos, hogy benne van a követ meggyilkolásában.

– Ő lett volna...

– ... a hölgy küldönce? Pontosan. A legutóbb megszökött előlem, de Noir könnyére mondom, hogy ha rálelek, most megnyuvasztom a férget!

Átkozódtam még egy ideig, aztán – beletörődve a megváltoztathatatlanba – továbbindultunk. Napközépre járt az idő, mire a fogadóhoz értünk, és addigra erősen szidtuk a meleget, amit Arel tréfás kedvében ránk bocsátott. A boldogult követ szállása hatalmas kőház volt, a *Fáradt Vándor*hoz címezve. Az ivóhelyiség az egész földszintet elfoglalta, most azonban alig pár vendég ücsörgött a körisfa asztaloknál. Az egyik sarokban mintha ismerős szemek villanását láttam volna, de gazdájuk gyorsan elfordult. Bár teste eltakarta előlem, mégis fogadni mertem volna, hogy a széke támlájára lantot akasztott. Egyelőre nem foglalkoztam vele; nem voltam biztos a dologban, de úgy sejtettem, ha meghallja, mit keresünk itt, úgyis kibújik a szög a zsákból. A gazda – gömbölyű, élénk szemű nő – élénk sietett.

– Mit adhatok, vendég urak?

– Válaszokat, galambom – mutattam fel a gárda medálját. – Válaszokat és bizonyítást.

– Mi történt? Mit csinált megint a férjem? – hebegte kissé ijedten.

– A férjednek semmi köze a dologhoz – egyelőre. Aki minket érdekel, az tegnap este járt itt. – Társaim felé fordultam, és az ajtó felé intettem. Ettis és Beren elértette néma jelzést, és a bejárat két oldalára állva zárta el az utat az esetleges menekülők elől. Újra a fogadósnőre néztem.

– Itt lakott Eromo úr?

– Igen, itt... de már tegnap este elment, és haza se jött. Máshova költözött?

– Így is mondhatjuk. Megölték.

Ami azt illeti, erre egyikünk se számított. A nő olyan sírás-rívást csapott, mintha valamelyik rokonát veszítette volna el. Ilyen kevés vendége lenne? Úgy feldicsérte a „drága nagyurat”, mint aki az apját gyászolja, utána pedig szörnyű átkokat szórt a gyilkosra, akit tíz körömmel fog széttépni. Mindezt sírva, üvöltve, törve-zúzva egyszerre, ami pedig felváltva és egymás után is nehézkes.

– Ki volt az? – kérdezte vérben forgó szemmel, amikor képes volt összefüggően beszélni. – Hol van a férge?

– Ez minket is érdekelne – dörmögtem válaszul. – Emlékszel, ki jött érte este?

– Hogyne emlékeznék! Ő volt? Amilyen sanda képe volt, akármire képes! – ezt én személyes tapasztalatból tudtam, de nem fűztem hozzá megjegyzést.

– Lehet, hogy köze volt hozzá. Szeretnénk, ha *mindent* elmondanál, amit a követ úr csinált aznap este.

– Hát, úgy éjfélnél előtt három órával jött le. Inni akart egy kis predoci bort. Vele volt a szolgája is, az a kopasz alak. Annak se állt jól a szeme, biztos neki is köze volt a szegény nagyuram halálához! Aztán jött az a cafka.

– Miféle cafka?

– A Syerrana. Mindig az én fogadóm környékén lebzsel, pedig megmondtam neki százszor, hogy hordja el magát! Egyszer a mosogatórongyot is hozzávágtam, mégse tágít. Aznap is bejött, valami igen cicomás ruhában, és még mielőtt kidobhattam volna, odaült Eromo úr asztalához. A szolga is megpróbálta elzavarni, de a nagyúr nem engedte neki. Ezért nem dobtam ki én se, pedig gyűlölöm, ha a fogadómban keres kuncsaftot magának.

– Mit csináltak?

– Beszélgettek és ittak. Nagyon sokat ittak, pedig Eromo úr korában már árt a sok ital. Két órán keresztül csak beszélgettek, és a kis szájha úgy tett, mintha valami úrhölgy lenne. Szegény nagyuram meg mindent elhitt neki, láttam rajta. De aztán...

– Aztán?

– Furcsa volt, mert a cédája egyszer csak felállt, és kiment. Nem akart semmit a nagyuramtól, ő pedig nagyon nekividámodva felment a szobájába. Aztán egy fertályóra múlva jött az az alak.

– Milyen alak?

– Az a füstösképű, kékszemű

apró moccanás az egyik sarokban

fickó; ilyen arca – suttogta közelebb hajolva – a gorkiakiaknak van,

ragadozószemek villanása a csuklya alatt

de a kék szeme... Nagyon furcsa! És a jobb szemét – emelte fel újra a hangját – állandóan félig behunyta, mintha csak...

A sarokban ülő vendég eddig bírta a dolgot; felpattant, és sötét forgatagként termett köztünk. Tagor a vademberi reflexeivel már lódult volna, hogy leüsse, de megállítottam. Ahogy sejtettem. A köpeny alól két ványadt vörös copf került elő, és egy félig meglepett, félig dühös szempár meredt rám.

– Barátaim – fordultam a társaság tagjaihoz vigyorogva –, bemutatom nektek Noira di Ahnnen en Gollion kisasszonyt, mindközönségesen Macsekot. Régi ismerősöm, foglalkozására nézve vándorénekes, és talán az egyetlen a világon, aki nálam jobban gyűlöli a mi bárdunkat.

A lány fiatalos arcán a litániányi név hallatán utálkozó fintor jelent meg, és ez nem tűnt el teljesen akkor sem, amikor újra felé fordultam. Nem hibáztattam, mindig kicsit furcsán tekintett rám.

– Üdvözöllek, kisasszony – hajoltam meg előtte.

– Mit akartok attól a fattyútól? – kérdezte. Nem volt szükséges kimondania, kire gondol.

– Igen, én is örülök a viszontlátásnak – mosolyogtam rá. Megvető grimasszal jutalmazta udvariaskodásomat, folytattam hát. – Csak azt, amit te is, semmi mást. A gárda a shadoni követ gyilkosának a fejét kívánja, és mi tálcán nyújtjuk át, ha megtaláljuk. Annak persze semmi akadálya, hogy te helyezd a tálcára az illető fejet.

– Jobban teszed, ha megakadályozod, hogy a társaidd levágják *az illető fejet*, mielőtt megtalálnám a gazdáját – úgy fűjt, akár egy valódi macska. – Fél Yneven át követtem, nem fogja valami szalajtott senkiházi megnyuvasztani az orrom előtt! Darton nevére mondom...

– Jól van, jól van! – állítottam le, mielőtt folytatta volna. Ismertem régről; tudtam, ha egyszer belelendül, napestig itt állhatunk.

– Nagyjából sejtem, mire gondolsz, és a többiek is. Legalábbis azt hiszem – néztem társaimra, akik olyan döbbséget vágtak, hogy kevés híján elnevettem magam; láthatóan nem voltak képesek lépést tartani az eseményekkel. Észrevettem, hogy a fogadósnő közben eltűnt valamerre. – Ha nem, akkor majd elmagyarázom nekik, ne aggódj.

– Mibe keveredett az az ocsmány nyomorult?

– Valaki – vagy inkább valami – tegnap este megölte Eromo urat, a shadoni követet, aki itt lakott. Előtte nagyjából egy órával a mi régi barátunk járt nála, és elhívta valahova. A fogadósnő talán tudja, hova, csak éppen eltűnt közben. Hej, FOGADÓS! –

kurjantottam el magam. Némi koncentráció segítségével hangom úgy hatott, akár az ézengés; ha a perszóna még a fogadóban volt, hallania kellett. Kevés idő múltán elő is somfordált a konyha felől.

– Igen?

– Mit mondott az a figura a követnek?

– Hogy egy hölgy akar találkozni vele. Eromo úr szobája az emeleten volt, de én utánamentem, mert tudni akartam, mit csinál a nagyurammal!

– És mit csinált? – vágott közbe Macsek.

– Csak megmondta neki, hogy egy hölgy kívánja látni. Olyan cifra nevet mondott, amelyet még életemben nem hallottam, meg se tudtam jegyezni. De azt már nem hallottam, hol akar találkozni vele, mert nagyon halkán mondta. Aztán meg úgy elhúzott, mint a vadmadár.

– Hát Eromo úr?

– Ő egy fertályóra múlva átöltözve jött le a szolgájával, és elindultak a folyó felé. Nem mertem megkérdezni, hova mennek, mert a nagyuram igen izgatottnak tűnt. De nem tudtam utánuk menni, nem hagyhattam itt a fogadót. A férjem is elment aznap valahova, és még azóta se jött haza. Dejszen kap is tőlem, csak tegye be ide a lábát!

– Mi van azzal a szajhával? A Syerrana nevűvel? – szólt bele Altemor.

– Foglalkozom is én vele, amíg nem eszi erre a fene... Úgy eltűnt, mintha a föld nyelte volna el.

– Hol szokott... dolgozni? – tétovázott egy pillanatra a varázsló.

– Mindenfelé, hogy verje ki a ragya azt a sima képét... Leginkább mégis a folyóparton kelletti magát.

– Fontos ez? – kérdeztem Altemort. – Mi köze a szajhának...

– Nem tudom – még. De benne lehet a dologban. Mindenki benne lehet, aki beszélt a követtel!

– Jól beszél a barátod, Hori – kontrázott Macsek, pedig tudta, hogy ugyanúgy utálok ezt a megszólítást, akár ő a valódi nevét.

– Meglátogathatnánk, nem gondolod?

– Meglátogathatnánk? Azt akarod mondani...

– Nem fogom a véletlenre bízni, hogy életben marad-e az a fattyú, amíg megtalálom! – megszólalásig olyan volt, mint egy doromboló tigris. Borsódzott tőle a hátam – És ha már ti is keressétek, nem egyszerűbb így mindannyiunknak?

– Számomra nem teher a dolog, sőt – mosolyogtam rá újra, mire ő kissé felhúzta az orrát. Ahogy már csak szokta. Hiába, az emberek nem változnak. – Akkor viszont ismerd meg a többieket is: Ettis és testvére, Altemor, honfitársaid Erigowból; előbbi harcművész, utóbbi a magas mágia tudora; Beren helybeli, Uwel felkent szolgája; Tagor a barbárok közül való, gladiátornak tanult; köpönyeges barátunk pedig északi, és egyszerűen mágiszterként emlegetjük... ha rászorulunk – tettem hozzá úgy, hogy csak Macsek hallhatta. Közben pedig kinyúltam elmémhez, és megérintettem az övét.

– *A fickó Tharr papja és Toronból jött; az, hogy ezt titkolja, nem sok jót jelent. Vigyázz vele!*

A lány gondolatmintázata mutatta, hogy megértette üzenetemet. Megnyugodva szakítottam el a kapcsolatot elméink között. A többiek ezalatt – bár még mindig tátoztak, akár a hal a szárazon – képesek voltak pár üdvözlő szót motyogni, csak a toroni maradt néma.

– Kíván még valaki tudni valamit? – tekintettem végig a gyülekezeten. Nem akadt jelentkező, bár figyelmemet nem kerülte el Beren pillantása, amellyel végigmérté újdonsült társunkat. No lám, Uwel hívei nem fogadnak nötlenséget? Magamban mérgeződtem egy sort – a paplovag női szemmel nézve jóképűnek volt mondható, és Macseket sem úgy ismertem, mint aki az élete árán is védekezne. Egyelőre azonban nem szóltam semmit, csak kifordultam a fogadóból és megindultam lefelé a poros úton.

A Pyarron városát átszelő folyó ugyanaz a Dorlan, amely Ó-Pyarronon is keresztülfolyt annak idején. Miután Krán vasalt ökle porrá zúzta a város – és vele együtt az Államszövetség – dicsőségét, a hithű túlélők a folyó torkolatában építették újjá szeretett hazájukat. Pyarront nem pusztán városnak, hanem önálló eszmének tartva vallották, hogy az eszmének mindegy, hol lakozik. Most, alig több, mint két évtizeddel a kezdetek után botorság lenne ítéletet mondani sikerről vagy balsikerről, de tény és való, hogy az Államszövetség nem omlott össze központja pusztulásával. Az eszme Dorlan deltájába épített új hazája úgy tűnik, megfelel a célnak. Minél több dolgot igyekeztek a régi mintára felépíteni: a tökéletes kör alakú Kapuk Tere, a Nagykönyvtár, az Istenek Hegyén emelkedő szentélyek mind a lerombolt épületek hasonmásai voltak. Némely fanatikus építészek még az egykori hidakat is leutánozták. Ezt persze csak a nagyobb ágakon tehették meg, ennek tetejébe Ó-Pyarront egy folyó vágta ketté, Új-Pyarront pedig legalább ezernyi ág szelte darabokra. Az egyik ilyen ág folyt nem messze a *Fáradt Vándortól*, és ehhez igyekeztünk a rekkenő délutáni hőségben. Útközben beszámoltam Macseknak mindarról, amit eddig megtudtunk a gyilkosságról, valamint a csapatnak is elmondtam pár dolgot új társunkról. A lánynak sok kérdése volt, de javarészt csak a vállamat vonogattam; ezekre mi is kíváncsiak lettünk volna.

A „folyó” ugyanolyan volt, mint a többi: alig-alig folydogáló, csatornaszagú, zölden csordogáló patakféle, amelyen azonban mégsem lehetett volna egykönnyen átlábalni. A várost keresztül-kasul szabdalták az ilyesfajta vízfolyások, bőséges bevételt jelentve a hajósok ide szakosodott céheinek. Nem lehetett mindenhová hidakat építeni, viszont abban biztos lehetett az ember, hogy mindenütt kóborol legalább egy csónakos, aki – pimaszul magas áron – átviszi a túlpartra, ha úgy hozza a szükség. Senki nem tudta, hányan is vannak ezek a szerzetek, de ha kellettek, valami rejtélyes módon mindig volt egypár a közelben. Ezúttal szükség is volt rájuk, mert a parton lebzselő kétes egyének szerint Syerrana éppen a túloldalon foglalatostkodott. Ugyan éppen nem láttunk egy csónakost se, ez nem számított semmit. Aki elég időt töltött a városban, tudhatta, hogy csupán percek kérdése, amíg felfigyelnek a várakozókra. Nekem azonban nem volt annyi türelmem, így megismételtem a fogadóbeli mutatványomat, amitől a közeli ablakok megremegtek, az arra járók pedig felettébb rossz szemmel néztek rám. Szabad téren nem aggódtam a hangerő miatt, így kiáltásomat félméröldes körzetben az összes ladikos meghallhatta. Nem sok idő kellett, hogy az első feltűnjön, és heves integetésemre mellénk kormányozza a lélekvesztőjét. Kellemes csatornaszagot árasztott; állapotán az se sokat rontott volna, ha meghengergőzik egy pöcegödörben. Öklendeztünk.

- Mi kö’? – sereintett a vízbe.
- Átmennénk – feleltem a szagtól émelyegve, mintha nem tudná pontosan.
- Oszti píz van-e? – érdeklődött udvariasan.
- Akad.
- Az egész kompánia gyün? – bólintásomra közölte: – Nígy arany lösz.
- Sok lesz az, barátom – biztosítottam mosolyogva.
- Dejsz’ nincs itt senki, aki ócsóbb lönne.
- A városőrség emberei vagyunk – próbálkoztam Altemor.
- Hallottam in ezt má’ elígszer – köpött újra, immár a lábunk elé. – Ha nincs píz, nincs csónak.

Válasz helyett csak meglengettem előtte a medálomat, amire igen nagy szemeket meresztett, aztán magában mormogva mindenféle „potyázó nípekrül” közelebb evezett, hogy be tudjunk szállni. Egyszerre csak négyen fűtünk bele szívélyes kapitányunkon kívül, így az első fuvarral Macsek, Beren, Ettis és Altemor ment át. Mi, többiek megvártuk, míg serényen köpködve és káromkodva átevez a túlpartra, majd visszatér értünk. A lélekvesztő mindkét alkalommal veszedelmesen mélyre merült, a társaság mocsanatlanul ülte végig az utat. A túloldalon a fickó nyújtotta volna kezét a viteldíjért, aztán észbe kapva egy leírhatatlan fintorral hátat fordított és ellapátolt. Ezen a környéken jobbnak tűnt, ha nem használjuk a Gárda jelvényeit, mert könnyen valami szűk és sötét helyen találhattuk magunkat – példának okáért egy koporsóban, ha az itt élők használnak egyáltalán ilyen puhányoknak való kényelmi eszközöket. Beleborzongtam, amikor az egyik kapualjból sikolyt hallottam, és valahogy barátságosabbnak tűnt a tudat, hogy Tharr papja van a hátam mögött. Hiába, minden városnak, még Pyarronnak is megvan a maga emberi szeméttelpe. Rongyos utcakölykök futottak el mellettünk, éktelen lármát csapva. Az egyiknek sebesen a vállára ütöttem, ahogy ruhámat súrolva elhúzott. Kelletlenül fordult meg, de amikor látta, hogy rézpénz van a kezemben, rögtön érdeklődőbbé vált.

- Mit segíthetek a naccságos uraknak? – kérdezte ízes kiejtéssel.

- Syerranával lenne beszédünk. Tudod, merre van?

Úgy bólogatott, hogy majd’ leesett a feje.

- Tessenek csak utánam gyönni! – azzal eliramodott a folyóparton. Szapora léptekkel követtük, kerülgetve a tócsákat és a döglött halakat. A fiú nem sokkal utóbb bevágott az egyik utcába, és a labirintusszerű sikátorszövényben, lapos tetejű, roskatag házak között haladt tovább. Nagyjából negyed mérföldet tehattünk meg, amikor vezetőnk elé jókora darab fickó lépett az egyik kapualjból. A kölyök megrettenve húzta össze magát, ahogy az idegen ráförmélt:

- Nem megmondtam, te koszos fattyú, hogy semmi keresnivalód errefelé? Hordd el magad, vagy összetöröm a csontjaid!

- Ők mondták, hogy jöjjenek ide – nyávogott a gyerek ránk mutogatva. – Syerranát keresik!

- Tán nem ette meg a fene? – mormogta a fickó, és közelebb lépett hozzánk. Profilból szökevény haramiának, hátulról dupla ruhásszekrénynek néztem volna, de a járása azt sugallta, veszedelmes harcos lehet. Bal arcfelén halványkék tetoválás vonalait vehettük ki: egy róka vicsorított ránk. Gazdája gyanakvó képpel méregetett minket, szerencsére a Gárda nyakláncai már rég a ruháink alatt voltak. A kölyök, ahogy elterelődött róla a figyelem, máris köddé vált.

- Mit akartok? – mordult ránk a zshiványképű.

- Syerranával lenne beszédünk – feleltem.

- Minek?

- Fontos dologról van szó. Személyes ügy – lódítottam.

- Neki nincs személyes ügye – röhögött a gorilla. – Az ő ügye az én ügyem, értitek?

- Nagyon fontos, hogy beszéljünk vele – csatlakozott Beren. – A város érdeke.
- Hogyhogy a városé? – ez hiba volt. Emberünk nem is válhatott volna gyanakvóbbá.
- Nézd, barátom – villantottam meg előtte egy aranypénzt. – Beszélünk *kell* a nővel. Belátod, hogy mégis személyes az ügy?
- forgattam ujjaim között az aranyat.
- Tudod mit, *barátom*? – kérdezte gúnyosan. – Teszek a pénzedre. Fenemőd nem tetszik a képetek. Aszondom, addig tűnjetek el, amíg megtehetitek!

Két csosszanás; a toroni ellépett mellettem, és felnézett a fickóra. Alig ért a melléig, az mégis hátralépett, arcára rémület ült ki.

– *Ranogh eriam moklah chathas! Ranogh erius fuithis!* – hallatszottak a csuklya árnyékából egy jó okkal elfeledett nyelv szavai.

A pap mintha megnőtt volna; köré gyűltek, engedelmes szolgaként folyták körül az árnyak. A kavargó feketeség ébenszín angylaszárnyként magasodott fel a magiszter mögött, mintha ő is urának valamely démoni teremtménye lenne. Köpenye alól a sárga fény második napként ragyogott, de a másik, a vérszín izzás hamarost magába olvasztotta. A sötét méltóságában tündöklő alak felemelte kezét, és a vele szemben álló, mostanra a félelemtől szűkülő férfira mutatott. Az felülvolt, majd az iszonyattól félőrülten csuklott össze. A toroni egy pillanatra tétovázni látszott, aztán szabadjára engedte a mágia béklyójába vert energiákat, és a látomás elenyészett.

- Mint mondtuk – dűnnyögte az ájult fickó fölött –, személyes ügy.
- Ez szép volt – biztosította Beren –, akárhogy is csináltad.
- Utálom, hogy a legjobb részről mindig lemaradnak.

A haramia ájulásával újabb problémánk akadt: fogalmunk se volt, merre keressük Syerranát. Ezt azonban hamar áthidalta az érkező kevésbé dekoratív nősemély, aki előbb zokogva az alélt fickó mellé rogyott, majd úgy esett nekünk, akár egy fúria. Beren finom módszerekkel próbálta lecsitítani, de amikor a nő hosszú körmei feltépték Tagor vállán a bőrt, betelt a pohár. A viador megragadta a nyakát, és úgy csapta a házfalhoz, hogy egy pillanatig komolyan aggódtam a szajha életéért. Szerencsére a reccsenés csupán az avittas deszkafal tiltakozása volt a bánásmód ellen; a nő eszméletén maradt, mi több, továbbra is küzdeni próbált. Tagor újra a falhoz csapta, majd még egyszer. A negyediknél némileg csökkent a céda támadásainak hevesége, a hetediknél pedig szinte békülékenyen ernyedett el a gladiátor levesestányérnyi markában. Tagor ekkor elengedte, de látszott rajta, hogy az újabb próbálkozásokat hajlandó hasonló eszközökkel viszonzni. A perszóna inkább az eszméletlen haramiát vette gondjaiba: minden elképzelhető eszközt kipróbált, hogy életet verjen bele, sikertelenül. Toroni barátunk somolyogva figyelte a nő elkéseredett próbálkozását, de nem szállt be segíteni. Amikor látta, hogy a módszerei nem válnak be, a szajha újra nekünk esett, de ezúttal csak szavakkal támadott; figyelmemet nem kerülte el az aggó pillantás, amit a viador mancsaira vetett. Hamar eluntam a szitokáradatot, és újra elővettem egy aranypénzt. A nő – mintegy varázsütésre – elhallgatott.

- Így már jobb – biztosítottam, és zsebre vágtam a pénzt. – Ki vagy?
- Mit csináltatok vele? – mutatott az ájult férfira.
- Azt kérdeztem, ki vagy?
- Syerranának hívnak, de mit csináltatok vele?
- Ezt talán tőle kérdezd – intettem a toroni felé. – Ő ért az efféle dolgokhoz.

A csuklya alól kivillanó farkasvigyortól még a rejtélyes gyilkosunkat is a hideg lelte volna, nemhogy ezt az útszéli – vagyis folyóparti – szukát. Egyszerre nagyon csendesen kezdett viselkedni. A toroni egyre hasznosabb fegyvertársnak bizonyult.

- Térjünk a lényegre, Syerrana. Hol voltál tegnap este? – vontam magamra ismét a figyelmét.
- Miért érdekel az téged?
- Legyen elég az, hogy érdekel. Nos?

A nő kész átváltozó művész volt. Amint a legkisebb esélye volt arra, hogy pénzt facsarjon belőlünk, rögtön megfeledkezett Tagor ütlegeiről és a magiszter arcáról.

- Két arany, szívi – villantotta rám foghíjas mosolyát.
- Őt ezüst, és élve távozhatsz.

Szó szót követett, míg végül – számos feltűnően durva becsületsértés és egy már-már kézitusává fajuló ordítózás után – megegyeztünk utólag fizetendő tizenkét ezüstben.

- No, picinyem – vigyorgott rám ismét –, mit akarsz tudni?
- Te beszélgettél tegnap este a *Fáradt Vándorban* Eromo nagyúrral?

– Azzal a hájas patkánnyal? – kérdezett vissza megvető fintor kíséretében. – Bájologtam vele vagy két órát, de hogy ezzel mit akart, aki odaküldött...

– Odaküldött? Ki volt az? – hűledeztem.

– Sose láttam azelőtt. Olyan bagaria képe volt, hozzá kék szeme, meg ekkora tülök orra, ni – mutatta a kezével is.

– Az istenekre! – kiáltott fel Macsek a hátam mögött, majd sorban idézte Észak népeinek legválogatottabb szitkait, szidalmait és gyalázkodásait. Mindig alapos volt ilyen téren, de ezúttal túltett saját magán: egy-egy neveletlen kifejezés erejéig nem áttallotta az Ötödör végi kyr szokincset is igénybe venni.

– Miért küldött oda? – folytattam a kérdezősködést, mintha mi sem történt volna.

– Aztat nem mondta. Hozott valami cifra gúnyát, azt felvettem, és aszonta, hogy tartsam szóval egy-két óráig a fickót. Én megcsinátam, kigyüttem, akkor adott öt aranyat és elzavart onnét. Elmondtam mindent, add ide a pénzt!

Erszényembe nyúltam, és előhúztam tizenkét ezüstérmét. Azt hiszem, csak Macsek vette észre, hogy szemem sarkában elmélyülnek a ráncok, de ő is csak azért, mert már látta ezt tőlem egynéhányszor. Széles vigyora ékebben beszélt bármilyen szónál. A porba szórtam a pénzt, és hátat fordítva visszaindultam a folyó felé, miközben a szajha sebesen kapkodta föl az érméket. Társaim követtek.

A nő üvöltése két utcával arrébb ért utol minket, addigra már a koncentráció utáni röpke fejfájásom is elmúlt. A többiek – Macsek kivételével, aki sejtette, mi történt – érdeklődve néztek hátra.

– Ezt meg mi lelte? – kérdezte Ettis.

– Kavicsok – mormoltam. – Kavicsok és mana; csak ennyire volt szükségem.

Tagor még mindig kissé értetlenül nézett, de a többiekben látszott, hogy képesek összeilleszteni a részleteket. A szajha még üvöltözött egy ideig, de közben hallhatóan elindult valamerre – szerencsére nem felénk.

– Nos – fordultam társaimhoz –, hova tovább?

– Megnézhetnének a helyszíneket – javasolta Ettis.

– Jó ötlet – kontrázott Macsek. – Ott még hasznomat is veszitek.

– Altemor? – néztem a varázslóra. – Többiek?

Kurta bólintások, helyeslő mormolás jelezte, hogy egyetértenek a harcművész javaslatával. Folytattuk utunkat a folyópart felé.

A környező tetőkről ekkor csapott ránk a nyílzápor.

Az első sorozat javát Beren kapta; talán úgy gondolták, a páncélja miatt célszerű minél több nyílveszővel kilyuggatni. Számításuk bejött: az egyik nyíl mélyen a paplovag combjába fúródott, aki kurta kiáltással esett térdre. Azonban ha a támadók őt vélték a legveszélyesebbnek, súlyosan tévedtek.

Altemor botja felizzott, ahogy a magasba emelte, majd kört írt le vele. A második hullám sosem jutott el hozzánk: a vesszők megálltak a levegőben, akárha falba ütköztek volna. Láttam a varázslón, hogy minden erejét megfeszítve koncentrált a védelem fenntartására. A következő sorozattal még elbírt, a negyedik azonban már kifogott rajta: egy részét felfogta a delejes fal, de néhány vessző áthatolt rajta. Az egyik haszontalanul a földbe csapódott, a másik hajszálnyira került el Altemort, a harmadik....

A harmadik megállt a levegőben, alig pár hüvelyknyire Macsektől. Egy pillanattal később láttuk csak meg Ettist, aki pusztá kezével kapta el a lány szíve felé tartó nyilat. Arca verejtékben úszott, részint az összpontosítástól, részint attól a vesszőtől, amelyik a vállában rezgett. Macsek arkifejezéséről balladát lehetett volna írni; magamban megfogadtam, amint lesz rá időm, meg is teszem.

Ideje volt nekünk is beszállni a dologba. A legtöbb íjászt nem láthattuk, de aki szem előtt volt, igen rosszul járt. Az egyik dobótőrrel a torkában bukott hanyatt, én pedig már kerestem is a következő vakmerőt. Altemor furcsa, magas hangon kiáltott valamit, amitől az egyik tetőn akárha új nap gyulladt volna. Három lángoló orvlövész ugrott le, kinjában üvöltve, akit pedig a zuhanás nem ölt meg, azzal a bömbölve érkező Tagor pallosa végzett. Ez azonban nem volt elég: még bőven maradtak odafent, a túlélők pedig fedezékből, a tetők pereme mögül lőttek. Tiszta, nyílt terepen álltunk, sokáig semmiképp nem tarthattuk magunkat. Ettis és Tagor berohantak egy-egy házba, de nem volt időnk kivárni, amíg eléri a támadókat. Csak egy megoldást láttam, bár nem tudtam, lesz-e elég erőm hozzá.

Lehunytam szemem, ujjaim szinte maguktól mozdultak az ezerszer gyakorolt rúnák vonala mentén, a litániát akárha nem is én mormoltam volna. Az utolsó szavak teljessé tették a fény és a hang feletti uralmam; innentől kezdve csupán összpontosítanom kellett. Magam elé képzeltem a látványt, a mana szakadatlan áramlása pedig valósággá tette azt – legalábbis egy időre. Kinyitottam a szemem, hogy követhessem a történéseket.

A közvetlenül mellettem lévő ház tetejéről a halálfélelem ordításával vetette magát a mélybe három íjász; a hátulról vicsorogva rájuk támadó, ló méretű farkast éppúgy valóságnak hitték, akár szemközti társaik a lángoszlopot, mely a tűzhalál

iszonyatával fenyegetve közeledett feléjük, szempillantásnyi idő alatt üszökké perzselve a tető gerendáit. Ők is az egyszerűbbnek tűnő megoldást választották, a gyors véggel kecsegtető mélység felé indultak. A fájdalom ekkor hasított belém: valamelyik még harcképes fickó nyílveszője feltépte az oldalamat. Minden erőmet megfeszítve sikerült fenntartanom a varázst, bár éreztem, nem sokáig fogom bírni. A tetőn, ahonnan a nyíl érkezett, ismeretlen birodalmakra nyílt kapu: az átlépő szörnyeteget először Erion egyik könyvesházában láttam egy ősi fóliáns lapjain, és azóta legkomiszabb rémálmaim állandó vendége volt. Mindig érdekelt, hogy csak rám van-e ilyen hatással; most láthattam, hogy nem én vagyok a gyenge lelkű. A csápos-karmos-agyaras rettenet láttán az egyik ott lapító orvlövész nem vette észre, hogy a tetőnek széle is van, hosszú sikollyal bukott át a peremen. A másinak nem volt ínyére ez a halálnem: inkább törével szúrta magát torkon, mint hogy a lélekörző szörnyeteg ragadja el. Babonás népek!

Még láttam, hogy két közeledő nyílvesző elhamvad Altemor varázstüzeiben, aztán minden elsötétült előttem.

HATOS

Torkomat akárha a pokol tüze égette volna, fejemben pedig egy méhkas zúgott.

– Magához tér! – hallottam egy hangot, amely igen ismerősnek tűnt. A következő pillanatban egy vödör víz ömlött a nyakamba, majd valami folyadékot erőltettek belém, ami újra végigmarta a garatomat. Ordítottam volna, ha kapok levegőt. Előbb elintéztem hát ezt a feladatomat, majd felkiáltottam, mielőtt jóakaróim újra próbálkoztak volna.

– Elég!

– Most már jobban lesz – hallottam újra a hangot, amely – nem kis meglepetésemre – a mágiszteré volt. A sötétség lassan felszakadozott előttem, a kibontakozó alakokban pedig a csapatot ismertem fel.

– Hol vagytok? – tettem fel a kötelező kérdést.

– A folyó túlsó partján – sietett felvilágosítani Beren.

– Pokolba a részletekkel! Melyik országban?

– Még mindig Pyarronban – felelte furcsálkodó arccal a paplovag. – Biztos nem lesz baja? – kérdezte a toronit.

– Ugyan! – legyintett az. – Ettől a pálinkától a holtak is felkelnének!

– Bár nyilván ismersz rá egyéb módszereket is... – mormoltam. Emlékeim sebesen tértek vissza, és fejem is egyre tisztább volt. Óvatosan felálltam; szerencsére lábam, bármennyire is rogyadozott, megtartott.

– Mi történt?

– Ettisék felértek a tetőre – közölte Altemor. – Aki még ott volt, elintézték, aztán Beren papi hatalmával begyógyította a sebeinket.

Most vettem csak észre, hogy oldalamon a nyilvessző sebe begyógyult; ingem szakadásán át láttam, hogy még heg se maradt utána.

– Te ájult voltál – folytatta a varázsló –, és nem tudtunk magadhoz téríteni. El kellett tűnnünk, mielőtt újabb támadók jelentkeztek volna. Tagor cipelt a folyóig. Ott a révész fizetés nélkül nem akart átvinni minket, de gladiátorunk annyira megverte, hogy jobb belátásra tért. Inkább azt mondd el, *veled* mi történt?

– Túlerőltettem magam – feleltem. – Meg is lőttek, és a varázslat fenntartása kifogott rajtam.

– Mit műveltél velük? – kérdezte a viador. – Kevés embert láttam így rettegni, mint ezeket; úgy ugrottak le a tizölnyi magasból, mintha nem lenne vesztenivalójuk.

– Nem is volt – bizonyos szempontból. Felhasználtam a félelmüket; felhasználtam azt, hogy inkább választják a kockázatot, amit a zuhanás jelent, mint hogy elevenen elégiene, vagy valami szörny tépje szét őket. Amit láttak és hallottak, valóság volt; az ő értelmezésük szerint mindenképp. Mások fényjátéknak, a mana egy furcsa felhasználásának mondanák, de ezt az orvlövészeinknek hiába bizonygatnád – a gladiátor értetlen képét látva hozzátettem: – Illúziók, barátom. Sosemvolt képek, nem létező hangok, hamis szagok. Uralom a valóságot, legalábbis egy részét; azt, amit ti annak vélték. Vagyis... uraltam, a harc előttig. Most egy ideig ne számítsatok tőlem semmire, nagyon kimerültem.

– Jártál tudsz? – mordult rám Tagor. Arcán láttam, hogy még nem gyürkőzött meg azzal, amit előadtam neki, és hogy inkább félretette békésebb időkre.

– Az még talán menni fog. Legközelebb a szekereken jövök. Mégis mit akartak tőlünk ezek a nyomorultak?

– Syerrana uszíthatta őket ránk. Mindegyikükre egy róka volt tetoválva.

– Magunkra haragítottunk egy tolvajklánt. Nagyszerű! Na, menjünk!

A toroni pálinka megtette hatását, egy-két perc múlva jobban éreztem magam, mint valaha. Lám, mégiscsak képesek valami jót is készíteni a Quironeia északi partján! Közmegegyezéssel továbbindultunk; Beren reménykedett, hogy a gyilkosság helyszínén talál valami nyomot. Én a magam részéről leginkább Macsek képességeiben bíztam – láttam már dolgozni, tudtam, mire képes –, és azzal is tisztában voltam, hogy itt vajmi keveset tudok majd letenni az asztalra. Cadvatello térképén az egyik kereszt viszonylag közel volt hozzánk, míg a másik a város északi szélére került. Így előbb inkább afelé indultunk, amelyik a fogadónegyed belsejében jelezte a gyilkosságot.

A rövid sikátor mindkét végében két-két tagbaszakadt, teljes fegyverzetű gárdista állt őrt. Ahogy közeledtünk, egyikük elkezdte fújni, hogy „Nem történt semmi, nincs itt semmi...”, de medáljaink láttán a monoton recitálást mintha elvágták volna.

– Ki halt meg itt? – kezdte Beren.

– A shadoni követ nagyúr, uram – mondta az egyik poszt.

- Hol feküdt? Csak mutass oda. Remélem, nem járkáltatok össze a terepet!
- Nem, uram. Ott feküdt, hanyatt – mutatott az egyik házfal tövébe a fickó.
- Merre nézett?
- Fölfelé, uram – felelte értetlen képpel a gárdista.
- Fajankó! Merre mutatott a lába?
- A folyó irányába – intett az őr sikátor másik vége felé, amelytől pár tucat lábnyira csordogált a Dorlan.
- Ahogy sejtettem – fordult hozzánk Beren. – A fogadóból jövet kapták el. Ügyesen kieszelt csapda, meg kell hagyni. Van esze a barátodnak, hosszúéltű!
- Barátja neki a fekete halál... – dűnnyögtem. – Azt már tudjuk, hogy ölték meg. Hogy miért, az mellékes, bár a gorviki dalnok jelenléte komolyabb diplomáciai indokokat sejtet. De a lényeg: ki volt az?
- Felbérelhették a szolgát vagy Felice papnőjét, hogy végezze ki – javasolta Macsek.
- Akár – bólintott rá Altemor. – Csakhogy a szolga nehezen növeszt tízhüvelyknyi karmokat és vérszívó agyarakat. Hogy nézett ki a hulla? – fordult az örökhöz.
- Az őrzáratom találta meg, uram – felelte az egyik. – Ritka ocsmány látvány volt. Össze-vissza volt hasogatva, mintha tigris esett volna neki. A nyakán meg egy ujjnyi mély harapás volt. És a legcsúfabb, hogy teljesen fehér volt!
- Kiszívták a vérét – helyeselt a varázsló. – Azt mondd, a nyakába haraptak?
- Így van, uram.
- Vámpír – kapott a szón Macsek. Tagadó fejrázás lett a jutalma.
- A Papi Szék szerint nem az volt. Valami káoszszörny, vagy az istenek tudják csak, mi!

Beren közben bement a sikátorba, és mélyen lehajolva kutatót a földön. Most odakiáltott:

- Gyertek ide! Mindannyian, ha kérhetem!
- Mit találtál? – kérdezte Tagor.
- Nyomokat, te féleszű! Gyertek már ide!

Tőlünk telhetőleg óvatosan beevickéltünk, hogy minél kevesebb kárt tegyünk az esetleges további nyomokban. Amikor ott álltunk mellette, a paplovag a földre mutatott:

- Látjátok?
- Mit? – kérdeztem vissza érdeklődve. – Ez csak por.
- Azt ott, ni! – guggolt le Beren, és most már közről mutogatta. – Egy lábnyom, nem látjátok?

Ha nagyon akartam, akár lábnyom is lehetett. A porban tegnap este talán még jól látszott, de azóta alig kivehetővé fakult.

- És mit tudunk ezzel kezdeni? – érdeklődött Altemor.
- Nem sokat, de valamit talán mégis. Egyrészt: a gyilkos mezítláb volt, ami nem olyan nagy dolog. Másrészt, és ez már fontosabb, igen kicsi a lába. Akár egy fiatal kamaszé, vagy még annál is kisebb. És nagyjából emberi nyom, csak arányaiban szélesebb egy normális lábnál.

Elismerően néztünk paplovagunkra. Uwel iskolái igen sokrétűen oktatnak.

- Tehát egy gyerek ölte meg? – kérdezte az értetlenkedő strázsa, aki szintén odajött.
- Nem valószínű. Nem lett volna képes rá. Egyre erősebb a meggyőződésem, hogy valami démonfajzat van a háttérben.
- A találgatásnak semmi értelme – vágott közbe Macsek lemondó ajakbiggyesztéssel. – Mindjárt meglátjuk, mi is történt itt!

Szemfényvesztő sebességgel kapta elő köpenye alól a lantot, és mire megszólalhattunk volna, máris játszani kezdett. Eleinte egyszerű, monoton dallamot pengetett, aztán a melódia mind bonyolultabbá vált. Kevés idő elteltével a lány énekelni kezdett; bár soha nem tanultam varázslónak, szinte láttam körülötte a mana vibrálását, ahogy a hangok létrehozta csatornába kényszerül. Macsek arcára az összpontosítás grimasza dermedt, a dalt egy pillanatra sem szakította félbe. Aztán történt valami.

A hely megelevenedett. A hőség miatt kiürült utcákon nyüzsgött a nép, szemkápráztató sebességgel rohangásztak fel-alá. A nap valósággal száguldott az égbolton, míg alá nem bukott a nyugati szemhatáron. A vörös hold hasonló gyorsasággal kelt fel szemközt, márgaszín fénybe vonva az újra elnéptelenedő sikátort. Társaim továbbra is körülöttem álltak, arcukon a döbbenet és a rémület egyéntől függő arányban keveredett. Macsek változatlanul a lantján játszott, az éneket se szakította meg. A hold lassan közeledett a nyugati horizont felé, mintha az imént alászállt nap után kívánczozna. A sarkon két ember fordult be.

Az egyikben Joramra, a követ szolgájára ismertem, a másik – cifra ruhás, kövér fickó – nyilván a gazdája volt. Egyre közeledtek, szemmel láthatólag nem vettek tudomást rólunk.

Aztán a sötétség.

Akárha fekete posztót vontak volna a szemem elé: semmit sem láttam. Kétségbeesetten kaptam a *hiddon* világa után, ám szemem különleges ereje se segített. Macsek kurta kiáltását hallottam, aztán a sötétség szétfoszlott. Újra nappal volt, a követ és szolgája eltűntek, csak kis csapatunk álldogált a sikátorban.

– Ez mi volt? – kérdezte remegő hangon Tagor.

– A tegnap este – felelte kissé lihegve a lány. – Azt láttuk, ami tegnap este lezajlott itt.

– És mi volt az a sötétség?

– Nem tudom – ismerte be Macsek. – Fogalmam sincs.

– Annyit mondhatok, hogy teljesen sötét volt – szólalt meg Ettis, miközben a tekintetemet kereste. Komoran bólintottam.

– A *hiddon* teljesen üres volt. Ilyen sötétséget csak mágia képes létrehozni... vagy egy mágikus szörny.

– Mi volt üres? – értetlenkedett Beren.

– A *hiddon*. A másikk világ, ahogy ti neveznétek. Mi – néztem a harcművészre – képesek vagyunk látni a tárgyakat és a lényeket, pusztán, mert melegebbek vagy hidegebbek a levegőnél, amely körülveszi őket. De most nem láttunk semmit – egyáltalán semmit. Kezdem elhinni, hogy tényleg démon a mi rejtélyes gyilkosunk!

– És akkor mi lesz? – kérdezte Macsek, szokatlanul sápadtan.

– Nem tudom. Noirra mondom, nem tudom. De egyvalamit biztosra veszek: nem lesz könnyű játszma.

– Szerintetek találunk valami újat ott, ahol a koldust megölték? – nézett körbe Beren. Tagadó fejrázás mindenkitől. – Akkor úgy gondolom...

– Barátaim! – zendült meg fejemben Cadvatello hangja. – Kérlek benneteket, gyertek vissza a fogadóhoz! Fontos dolgot kérnék!

Amilyen gyorsan jött, olyan gyorsan el is hallgatott.

– Ti is hallottátok? – kérdezte Altemor.

– Igen. Azt hiszem mindannyian – néztem végig a csapaton. – Ezt hogy csinálta?

– Mit? – vágott közbe Macsek.

– Szerintem a medálokkal. Nem mondott el mindent, ami tudott róluk.

– Ezt majd megkérdezzük tőle a fogadónál – szólt bele Ettis. – Most menjünk!

– Megmondanátok, mit kellett volna hallanom? – ifjú dalnoknőnk kezdte elveszíteni a türelmét.

– Tényleg nem hallottál semmit? – néztem rá.

– *Mi a Dartont kellett volna hallanom?! – már szinte toporzékolt.*

– A kapitány hangját, aki megbízott minket a nyomozással – világosítottam fel. – Azt kérte, menjünk vissza a fogadóhoz.

– Akkor mire várunk még?!

– Igazán nem is tudom... – dünnyögtem.

HETES

Jól elkeveredtünk a nyomozás közben, így a nap már lenyugvófélben volt, mire visszaértünk az *Arany Macskához*. A név láttán Macsek arcán büszke vigyor futott át, és úgy lépett be, mint aki haza érkezik; ez félig-meddig igaz is volt, elvégre az otthona... de mindegy. Cadvatello már várt ránk: fel-alá császkaált az asztalok között, szemmel láthatólag izgatottan. Jöttünkre megperdült, és vadul hadonászva kiáltott ránk:

- Késlekedők! Már egy órája itt kéne lennetek! Nincs vesztenivaló időnk!
- Mi olyan sürgős? – vágott közbe Macsek.
- Ez meg ki? – kérdezte a kapitány Altemortól.
- Nemigen tudom. Tőle kérdezd – mutatott rám bőszt vállvonogatás közepette a búbajos.
- Szóval? – fordult hozzám Cadvatello.
- Régi ismerősöm. Segít nekünk a nyomozásban – feleltem.
- Erről nem volt szó – sötétült el a kapitány tekintete. – Mindenféle jöttmenteket...
- Hé, hé! Álljunk csak meg egy szóra! – szakította félbe Macsek a kezdődő szónoklatot. – Ha már a jöttmenteknél tartunk, *ezek* mifélék?! – mutatott kis csapatunkra. – Darton rogyassza rá az eget a senkiházi léhűtőkre, akik nem átallják a gárdánál süttetni a hasukat és várni a sült galambot! Hogy a...

És így tovább, perceként át. A lány részletesen kitért a kapitány rokonsága összes tagjának részletes leírására és jellemzésére: az említettek között alig akadt tisztán emberi származású lény, ellenben jelentékeny hányaduk a patás, illetve a házörző állatok neméből került ki. Macsek egészen a kyrek érkezésének idejéig visszavezette a családfát, részeges és kimondottan korcs ösöket gyanítva a háttérben, ősapaként pedig egy bomlott agyú, tüdőbajos, félig vak és egészében véve nyomorodott, vízilószerű varangyosbékát jelölt meg. A jellembeli kitételek között gyakran szerepelt az iszákosság, az apagyilkosság és az öröklött hülyeség, nem is beszélve az olyasféle alapvető dolgokról, mint a szolgalelkűség és a talpnyalás. Ha az elmondottaknak csak a negyede igaz, a Gennarin család valamennyi ága elsüllyedhet szégyenében. Bár azt azért nem hiszem, hogy Cadvatello anyai dédnagyapja valóban a Macsek által említett kerdődző lett volna, vagy hogy apai nagyapja kizárólag lovakkal hált volna. A lányból most tört ki az egész nap elfojtott dühe, és pont a ficsúr volt olyan szerencsétlen, hogy ezt a saját nyakába zúdítsa. Kapitányunk – társaimmal egyetemben – elhölve meredt a lányra, ritkán láthatott – és főleg hallhatott – ilyet. Az előadás végeztével Macsek nagyot fűjt, majd hátrasimított egy homlokába hullott tincset.

- Macsek – kezdtem –, bemutatom Cadvatello Gennarint; kapitány a Gárdánál. Ő bízott meg minket a nyomozással.
- Örvendek – nyújtott kezét a lány. Na, ez már nekem is kicsit sok volt. Szegény Cadvatello pedig valóságos merevgöröcsöt kapott. Láttam, hogy oldani kell a helyzetet, úgyhogy pár gyors levegővétel után megszólaltam:
- Miért hívtál ide minket?
- Hogy...? – a szépfúú lassan kezdett magához térni.
- Azt kérdeztem, miért hívtál ide minket?
- Ó, vagy úgy... Nos, szeretném, ha elkísérnétek az éjjeli őrzáratomra.
- Hány katonát viszel? – kérdezte Beren.
- Egyet se – felelte Cadvatello értetlen képpel. – Magam megyek! Jöttök ti is?
- Észnél vagy? – érdeklődött a magszter, ábrázatán a szánakozó arckifejezés toroni megfelelőjével. Leginkább úgy festett, mint egy áldozatát nyugtatgató kedélyes hóhér és egy prédára éhes döggcselyű keveréke.
- Hogyne, miért? – fordult felé a kapitány. – Megvédem a várost az ólálkodó gonosztól!

Macsek a fickó háta mögött lemondó fintorral legyezett a homloka előtt, majd legyintett és vállat vont. Ennyiből értettem, mire gondol.

- Én megyek. Macsek is, úgy hiszem.
 - Mi is – csatlakozott Beren, a gladiátor nevében is.
 - Miért ne – vont vállat Altemor, Ettis pedig a maga szenvtelen módján csak bólogatott.
- Mindannyian a magszterre néztünk.
- Legyen – sóhajtott. – Micsoda eszement ötlet...

Cadvatello mintha meg se hallotta volna, máris szervezkedett.

– Gyerünk, indulnunk kell! A gonosz soha nem pihen! – hosszú életem során egyszer sem láttam hozzá fogható buzgómcösingot. Kardot vont, és lelkesen kifelé indult. Nagy igyekezetében majdnem hasra esett a küszöbön, de mintha mi sem történt volna, haladt tovább.

– Megvédi a várost a gonosztól – dünnyögte a toroni. – De őt ki védi meg saját magától?

– Jól beszélsz – felelte Beren. – Gyerünk utána! Úgy érzem, ahol ő van, ott csak idő kérdése, hogy baj is legyen.

A csapat egy emberként zúdult ki az ajtón, és sebesen a kapitány nyomába eredt. A tolongásban igyekeztem Macsek mellé sodródni, de nem kis bosszúságomra Beren már élt a lehetőséggel. Pár perc múlva már élénk beszélgetésbe is merültek: a paplovag szemével valósággal falta a lányt. Pár pillanatig eljátszadoztam az ötlettel, hogy a rövidkardommal keresek egy rést a félvértjén, de aztán meggondoltam magam. Ez Macsek döntése, nem az enyém. Sebaj, jön még kutyára társzekér.

Időközben a nap lenyugodott, a fogyó vörös hold pedig épp kiemelkedett keleten a házak mögül. Nem bíztam a fényben, így inkább átúsztam a *hiddon*ba. Láttam, hogy Beren alakja fáklyát kotor elő, és meggyújtja, így elfordultam. Bár sokan úgy hiszik, a tűz megvakít, ha a *hiddon*ből nézem, ez nem igaz. A másikvilág valójában nem más, mint színes foltok egyvelege. Arcvonásokat, képeket nem vagyok képes kivenni, csak az alakok és a színek után tájékozódhatom. A tűz ebben a világban fehér foltként jelenik meg, korántsem oly perzselően, ahogy a nap a közönséges szemnek. Ennek ellenére nem szeretek fáklyába nézni, mivel a környékén minden homályos a tűz melegétől.

Újra megcsodáltam a *hiddon* gyönyörű világát, melyből – lévén Siena Boralisse ajándéka népünknek – nem jutott a rövidebb eltűt fajoknak. Sorra azonosítottam a csapat tagjait e világi képük alapján. Cadvatello szerencsére még pont azon a távolságon belül volt, ameddig szemem ereje érvényesül; a lelkes kisfickó olyan tempót diktált, hogy tartani is alig tudtuk, arra pedig nem is gondolhattunk, hogy futás nélkül beérjük. Bizonyára igen méltóságteljesnek és félelmetesnek tartotta magát, de nem volt szívem utánanyargalni és kiábrándítani. Annyi bizonyos, hogy ha a titokzatos gyilkos így látja, legfeljebb belepusztul a röhögésbe, de szívbajt biztosan nem kapott volna tőle. Reméltem, hogy Ettis is a másikvilágban időzik: harcművész érzékei és képességei megmenthetik Cadvatellót, ha a démonfajzat felbukkan a sötétségből. Nekem erre vajmi kevés esélyem lett volna, abban pedig nem hittem, hogy akár Beren, akár a többiek időben beavatkozhatnak, a kapitány harci képességeiben meg végképp nem bíztam. Időnként odahagytam a *hiddont*, és a közönsége fényt használva pásztáztam a környéket, de egyszer sem láttam semmi furcsát.

Már legalább három órája jártuk a város utcáit, az első hold lassan a házak mögé ért, és Cadvatello lendülete kezdett lelohadni. Úgy tűnt, lassan rájön, mekkora böhöm várost akar egy szál magában megvédeni. Rádásul mintha ezzel egy időben a józan esze is működésbe lépett volna, mert a széles utakról letérve bevágott a sikátorok közé. Szedni kezdtük a lábunkat, mivel ha itt elvesztjük szem elől, soha az életben nem találjuk meg. Kanyargott egy jó ideig az útvesztőben, míg újra ki nem ért az egyik főútra. Tétován forgolódott, és olyan döbbséget vágott, hogy kevés híján elnevettem magam. Bizonytalanul vakarta a fejét, és láthatóan azon gondolkodott, merre is járhat éppen. Töprengése közben utolértük, és kíváncsian vártuk, mit tesz. A társaság össze-összevillanó szemei megerősítették érzésemet: mindegyikünk pontosan tudta, hol vagyunk, és csak arra vártunk, hogy Cadvatello feltalálja magát. Érdekes percek folytak el, és úgy látszott, hogy a szépfü lassan feltalálja magát, amikor valami különös ütötte meg fületem.

Az egyik keresztutca felől apró roppanás nesze jutott el hozzánk. Cadvatello is hallhatta, mert megperdült, és kardját rázva, megújult lelkesedéssel futott arrafelé. Tagor utánakapott, de nem volt elég gyors. A kisfickó pár pillanat múlva már be is fordult a sarkon, hozzánk már csak kiáltása jutott el:

– Utánam!

– Ó, hogy a... - kezdte Beren a veretes kifejezések sorolását, melyek elsősorban Cadvatello elmeállapotát tüntették föl rossz színben, miközben félvértjében csörömpölve utánavetette magát; mi, többiek szorosan követtük.

A sikátor olyan volt, akár a többi megszámlálhatatlan a városban: szűk, koszos és bűdös. A málladozó házfalak mellett néhány koldus heverészett. Máskor talán már aludtak volna, most azonban a csapatunk által nyújtott ingyenkomédiát figyelték nagy érdeklődéssel. Nem lehetett mindennapi látvány: elől egy kardot lengető gárdatiszt, mögötte jó tízlábnyira lemaradva egy finoman szólva is vegyes társaság, akik Ynev jóformán valamennyi nyelvén emlegetik a kapitány édesanyját és egyéb rokonait, nem épp hízelgő formában. Cadvatellót sem a szidalmak, sem a komoly testi fenyegetés kilátásba helyezése nem fékezte meg, vadul nyargalt a sikátor homályba vesző vége felé. Elrohant egy féllábú koldus mellett... aztán nyoma vészett.

Egy pillanat műve volt az egész. Az egyik pillanatban még láttuk, ahogy fut, azután eltűnt, akárha magába nyelte volna az éjszaka. Hiába kerestem a másikvilágban is, nem láttam. Sehol nem volt. A csapat döbbségen torpant meg, mindannyian a kapitány alakját próbálták felfedezni a sötétségben. Óráknak tűnő pillanatok teltek el, mire meghallottuk a hangot. A hangot, mely gyanúsán emlékeztetett Cadvatelloéra, mégis más volt: mélyebb, reszelősebb, gyötrelmessel teli.

– Ne! Az istenekre, ne most!

A sötétség hirtelen szétfoszlott előttünk. Ott állt a kapitány, görnyedten, fegyvere csörrenve hullott a földre. Egy pillanatra ránk nézett, aztán *megváltozott*. A tiszti egyenruha recsegve szakadt le a hordónyivá táguló mellkasról, foszlányai alól kivillant az éjfékete bőr. Karjai cölöpnyi, kötélizmú rudakká nyúltak, ujjából tízhüvelykes karmok sarjadtak. Hajlott testtartása tovább görbedt, lábai ijesztően összezsugorodtak. Arcában, mely immár cseppet sem emlékeztetett a ficsúr csinos képére, pokoli lámpásokként villogtak a vörösén izzó szemek. Szájában a fogak porcelánfehér, ujjnyi agyarakká fájzottak. Még a

hátborzongató átalakulás vége előtt nyilvánvalóvá vált, hogy a shadoni követ gyilkosa áll előttünk. Gondolatban mindannyian felkészültünk a harcra... és a halálra. Végül egyikre se volt időnk. A démonfajzat immár teljesen átalakult: Cadvatelloból, a Gárda tisztjéből egy gyilkolásra termett, lélektelen szörnyeteg vált. Támadásra készülve kuporgott a sikátor porában... aztán ugrott.

A nyomorék kéregetőnek sikoltani se volt ideje: a borotvaéles fogak az oldalába martak, és egy szívdobbanásnyi idő alatt kioltották az életét. A szörnyeteg a szájába vette az élettelen testet, és emberfeletti sebességgel, négykézláb futni kezdett a sikátor másik vége felé. Ettis kurtán felkiáltott, alakja körül egy pillanatra sápadt fényaura lobbant, majd ki is hunyt, de addigra a harcművész már nem volt mellettünk. Szemmel alig követhetően, ezüstös csikként villant végig a sikátoron. Egy pillanat alatt a démon nyomába ért, úgy látszott, képes lesz követni... aztán eltűnt.

Akárcsak korábban Cadvatellot, őt is elborította a sötétség. Hallottuk meglepett kiáltását, majd hamarosan előbukkant, immár természetes sebességgel. Tapogatózott a házfal mentén, mint aki megvakult. Amikor észrevette, hogy újra van fény, ha mégoly kevés is – nem volt már túl messze éjközép – elengedte a deszkát, és a mocskot kerülgetve visszajött közénk.

– Mi történt? – kérdeztem.

– Túl gyors volt – felelte. – Ráadásul hirtelen eltűnt minden fény. Még a *hiddonban* sem láttam semmit. Akárcsak ahol megölték a követet – nézett Macsekra.

– Nagyszerű – dünnyögtem. – És vajon miért nem látunk soha semmit?

– A fenevad szoros kapcsolatban állhat a sötétséggel – szólalt meg Altemor. – Egyes szörnyek képesek maguk körül sötétet teremteni, hogy áldozataikat vagy üldözőiket összezavarják. Ez általában sikerül is nekik.

– Vagy úgy. De ez mi volt?

– Szinte biztosan démon. De az átalakulás... Még soha nem hallottam ilyesfajta lényről. Utána kell néznem a Nagykönyvtárban.

– Majd holnap, jó? – vetettem közbe. – Én ugyanis mindjárt összeesem, úgyhogy most visszamegyek az *Arany Macskába*, bevacsorázom, aztán kialszom magam. A rejtélynek várnia kell holnapig. Velem tart valaki?

A csapat sorban bólogatott, Macsek még egy kiscicás ásítást is megeresztett, épp csak a füle tövét nem vakarta meg. Ekkor nyugodott le a vörös hold. Pár perc elteltével Amhe-Ramun szeme újra Ynevre nyílt: új nap köszöntött ránk.

NYOLCAS

A változatosság kedvéért napkelte előtt dörömbölésre ébredtem. Bár tudtam, hogy biztonságban vagyok, mégis a kezem ügyébe helyeztem kardomat – hiába, a megszokás. Fiatal városőr állt odakint feszes haptákban, nyilván rendesen kioktatták.

– Mi kell? – mordultam rá. Utálok, ha felzavarnak álmomból, főleg, ha nem szolgáltattam rá okot.

– Alázatosan jelentem, uram, hogy az őrzőnk megtalálta Gennarin kapitányt – hadarta. – A fogdába vittük, ahogy kérted.

Mostanra kitisztult a fejem, és tisztán emlékeztem a tegnap estére. Mielőtt lepihentünk volna, még elintéztem, hogy ha Cadvatello előkerül, sürgősen tegyék rács mögé. Kettős céloom volt ezzel: egyrészt jobb, ha egy ideig nyugton marad a hátsóján, másrészt szerettem volna megóvni attól, hogy valamelyik hirtelen haragú társam olyan heves szidalmakkal illesse, ami miatt esetleg idő előtt távozna e világ térségeiről. Aztán visszatértünk a fogdába, ahol Macsek felverte a kocsmárost, az éjszaka közepén szobát és meleg vacsorát követelve tőle. A nyomorult halálra válva szabadkozott, de a lány mögött egy emberként felsorakozó csapat láttán úgy döntött, nem is annyira álmos. Röpké félóra alatt a feleségével karöltve egész ehető vacsorát kotyvasztottak, amit Macsek – őszinte csodálkozásomra – ki is fizetett. Aztán a lány kikövetelte magának a legjobb szobát, és nem áttalott engem kiebrudalni, amikor meghallotta, hogy már elfoglaltam. Kénytelen voltam egy olyan szobába költözni, amelyet a fogadós szemlátomást évek óta poloskaraktárnak használt. Az ágyamból egy ügyes kis fortéllyal kikergettem a dögöket: amint úgy érezték, hogy tűz van, máris menekültek. Éjszakára szerencsére nem tértek vissza, így nyugodtan alhattam. Mindaddig, amíg ez a tejfelesszájú fel nem zavart.

– Nagyszerű – feleltem neki. – Ébreszd fel a többieket is, és küldd le őket a földszintre – intettem a csapat szobái felé, majd becsuktam az ajtót.

Hamarjában szedelődzködni kezdtem; már pont a végén jártam, amikor az egyik szomszédos szobából tagolatlan üvöltést hallottam, majd vad lábdobogást, és harsány aszisz nyelvű szitkokat. Elvigyorodtam. Úgy tűnt, a kölyök engedelmeskedett, és Tagort is felkeltette. Nagyon helyes. Nem szerettem volna a helyében lenni, de hát pont ezért küldtem ébresztőt fűjni. Azért kinéztem a résnyire nyitott ajtón, és láttam, hogy a gladiátor bakancsa célt tévesztve a falhoz vágódik a fiú válla fölött, az pedig ész nélkül menti az irháját a földszintre, miközben Tagor épp a gyertyatartóval veszi célba. Megvártam, amíg a levegő megtisztul a közlekedő dolgoktól, aztán én is kiléptem a folyosóra.

A gladiátor enyhén szólva hiányos öltözékben ácsorgott odakint, ugyanis mindössze egy fél pár bakancsot viselt. Épp azon volt, hogy a gárdista után küldött tárgyait visszaszerezze, szerencsére egyiket se dobta le a földszintre.

– Mi történt? – kérdeztem ásitva.

– Valami suttyó felébresztett – morogta, miközben épp a másik bakancsát húzta fel.

– Mit akart?

– Aztat nem mondta – vont vállat. – Igaz, nem sok ideje volt.

Időközben a többiek is felbukkantak, jókora ásitásokkal jöttek elő a szobáikból. Egyiküknek se volt inyére a korai ébresztő.

– Már megint mi történt? – nyüögösködött Macsek. Ezúttal szokásos ruháját viselte, a sötét felleghajtót fehér ingre és zöld zekére cserélte. Így, kialvatlanul is bűbajos jelenség volt – és mint észrevettem, ez nem csak nekem tűnt fel. Beren le se vette a szemét a lányról.

– Valami fattyú járt itt – közölte Tagor, továbbra is a gyertyatartót keresgélve. Még mindig nem vette a fáradságot, hogy magára öltön valamit. – Hajnalok hajnalán felver, és...

– Azt mondta, hogy elkapták Cadvatellót – szóltam közbe.

– Hol van? – kapott a szón Altemor.

– A városőrök a fogdába zárták, ahogy tegnap mondtam nekik.

– Úgy látom, valaki a tudtunk nélkül intézkedik – sziszegte a toroni. – Erről mintha elfelejtettél volna szólni!

– Amúgy is ezt tették volna. És szívesebben látom a tömlöcben, mint a te kezeid között, barátom – néztem a szemébe.

– Ne veszekedjete! – állt közénk Macsek. – Előbb fejezzük be ezt az ügyet, aztán úgy ölitek halomra egymást, ahogy akarjátok! De amíg nem végeztünk, előbb velem kötekedjen, aki erősnek érzi magát! – sziszegte a mágiszter képébe. A köpenyes megvető fintorral elfordult és arrébb kopácsolt a botjával.

– Szedelődzködjete! – kiáltott a lány. – Meglátogatunk valakit a fogdában, aki érdekes dolgokat fog mesélni!

A társaság szétoszlott, mindenki a szobájába vonult. Az ajtók mögül fegyvercsörgés, mormogás jelezte, hogy készülődnek. Csak Macsek és én maradtunk kint.

– Észnél vagy? – suttogta Macsek Ilanor rejtnyelvén. – Pont ebbe az alakba kell belekötnöd? Hisz ez akármikor megöl, és még örömmel is teszi!

– Ennyire féltesz? – kérdeztem, szintén ilorul.

– A pokolra is! – förmedt rám. – Minél kevesebben vagyunk, annál kisebb az esélyünk, ezt már sosem érted meg?! Meg aztán... Sajnálám, ha így végeznéd – tette hozzá furcsa arckifejezéssel. Róla lévén szó, ez már-már kitüntetésszámba ment.

– Ne félj! Több kell ahhoz egy ilyen senkiházinál, hogy velem elbánjon!

– Azért csak figyelj a hátad mögé, győzhetetlen harcos! – somolygott a lány. Nem sokkal utóbb a csapat előszállingózott, szokás szerint állig fegyverben. Örömmel láttam, hogy Tagor is felöltözött, már ha lehet így mondani, amikor valakin egy pár bakancs, egy ágyékkötő és egy pallos van mindösszesen.

– Indulhatunk? – kérdeztem. Válasz helyett a toroni morgott valamit, és elindult lefelé a lépcsőn, nyomában a még mindig sűrűn ásító társasággal.

A kora hajnali órán alig pár ember járkált a város utcáin, azok is inkább kerültek a nagyobb utakat, így most nem kellett tülekednünk. A tegnapihoz képest igen gyorsan jutottunk el a börtönhöz, és különösebb utasítgatás nélkül elvezettek minket Cadvatellohoz. A kapitány ugyanolyan zárkában ült, mint a tegnapi három beszélgetőtársunk. A nyomorult maga elé meredve ült a priccsen, még arra se nézett fel, hogy bejöttünk. Vagy észre se vett minket, vagy egyszerűen nem érdekeltük. Külseje ismét emberi volt, a tegnapi eseményekre csak ruhája utalt: csurom vér volt, itt-ott jókora szakadások díszítették. Miután az ajtó becsukódott mögöttünk, néma csend borult ránk. Beren – aki idáig is a vezető szerepet vállalta a kérdezősködéseknél – szemlátomást arra várt, hogy Cadvatello mondjon valamit. Pár perc elteltével a kapitány felkiáltott:

– Nem én tettem!

A hátborzongató az volt, hogy se a fejét nem emelte fel, se más mozdulatot nem tett.

– Mit nem tettél? – csapott le a paplovag.

Áll néma csend. Újabb percek teltek el, mire a szerencsétlen ismét megszólalt:

– Nem én tettem!

– Mit, te nyomorult?

Semmi válasz. Beren odalépett, felemelte a rab fejét. Cadvatello némán tűrte, akárha nem is érezné. A tekintetéből áradó ürességtől még a mágiszter is megborzongott, pedig nem volt egy ijedős típus. A kapitány egyetlen éjszaka alatt teljesen megőrült. A paplovag iszonyodva hátrált, majd intett nekünk, hogy kifelé. Odakint szokatlanul csöndesen szólalt meg:

– Nem ő volt. Ez biztos.

– Miből gondold? – kérdeztem.

– Ha ő lett volna a gyilkos, akkor már előbb megőrült volna. De nem ez a lényeg. Láttátok a ruháját? *Emlékeztek, mi történt vele tegnap?!*

Hát persze! Hiszen a démonon foszlányokra szakadt az egyenruha! Hogy is nem vettük észre?

– Akkor mit láttunk tegnap? – kérdezte Ettis.

– Halvány sejtelmem sincs – felelte Beren. – Uwelre mondom, sejtelmem sincs.

– Nekem van – szólt közbe hátulról Macsek. – Nem furcsa? A gyilkos az itt nyüzsgő megszámlálhatatlan emberből pont a követet öli meg, hogy diplomáciai bonyodalmat okozzon? Szerintetek ez véletlen?

– Lehet, hogy nem véletlen – válaszolt Beren –, de mi köze ennek Cadvatellohoz?

– Sok! Bűbájos – fordult a lány Altemorhoz –, vannak olyan formulák, amelyekkel engedelmességre bírhatók a démonok?

– Vannak ilyenek – hangzott a kelletlen válasz –, de ezeket jóindulatú társaim vajmi ritkán használják.

– Ki mondta, hogy amivel itt szembenézünk, jóindulatú? Lássuk csak! Egy fontos ember meghal, szemlátomást valami túlvilági dolog segítségével. Tegnap saját szemünkkel látjuk, amint a Gárda legbuzgóbb mócsingja átalakul azzá, ami akár a gyilkos is lehet. Köztudomású, hogy léteznek olyanok, akik illúziókat képesek használni. Köztünk is van kettő – nézett rám a szeme sarkából. – *És mindeközben a városban bujkál egy gorviki bárd! Véletlen ez?*

Percnyi néma csend követte Macsek okfejtését. Így visszanézve hihetetlenül logikusnak látszott a dolog.

– Ha ez igaz – mormolta Beren –, akkor Gorvikban az évszázad disznóságát készítették elő!

– Annál is inkább, mivel nincs sok hátra belőle – értettem egyet. – Mit tehetünk?

– Én utánaézek a Nagykönyvtárban a szörnyetegnek – sietett válaszolni Altemor. – Ha olyan természetű, amilyennek gondolom, van fegyverem ellene.

- Én megnézem, van-e valami nyom, ahol megölték a koldust – morogta Tagor. – Velem tart valaki?
- Megyek – felelte Ettis. – Engem is érdekel a dolog.
- Estig dolgom van a városban – közölte a mágiszter. – Napszálltára visszatérek a fogadóba, addigra legyetek ti is ott!

Ésszerűen hangzott a dolog, ezért most senki nem emelt kifogást a modora ellen.

- Én visszamegyek aludni – mondtam. Csúnya pillantásokkal jutalmaztak meg. – Az erőm még mindig nem tért vissza teljesen – lóditottam –, pedig el kell ismerjétek, szép dolgokat műveltem!

Ezt még a toroni sem merte vitatni, így némi elégedetlen mormogás után belenyugodtak.

- Azt hiszem, én is alszom még egy sort – nyújtózkodott Macsek. *Vele* senki nem mert vitába szállni.
- Beren? – kérdeztem.
- Nem is tudom. Rég áldoztam istenemnek a nagy felfordulásban, gyengülni érzem a hatalmam – a paplovag bizonytalankodik? Ezt most láttam először. – Azt hiszem, meglátogatom Uwel szentélyét, aztán... aztán meglátom.
- Ezt megbeszéltük. Akkor napnyugtára gyertek vissza az *Arany Macskába*! – intettem búcsút a csapatnak, és visszaindultam a fogadóba, nyomomban Macsekkal.

Ahogy eltávolodtunk a szétszéledni kezdő csapattól, Macsek halkán megszólalt:

- Mit gondolsz erről az egésze-ről?

Elfűl mondta, ami meglepőbb volt, mintha szerelmet vallott volna. Hát ezt meg...?

- Őszintén szólva csak sejtelmeim vannak – szándékosan a nyelv egy archaikusabb dialektusát használtam, és az ősi szavakat is az átlagosnál kicsit gyorsabban pergettem. Szemlátomást nem hoztam zavarba, mert ő is áttért erre a nyelvjárásra.
- Biztos, hogy a bárd benne van – szögezte le. – Nem hiszem, hogy mindaz, amit tegnap láttunk, a te műved lett volna – gyors oldalpillantás felém –, és az a fickó úgylis mindig a sűrűjében van.
- Ha a démont valóban irányítják, számolnunk kell egy varázslóval is – tűnődtem. – Valószínűleg gorkviki, akár a barátunk, és ez cseppet sem jó hír. Ezek a veszett kutyák semmitől sem riadnak vissza. Reméljük, hogy Altemor képes lesz elbánni vele. A bárdot meghagyjuk neked. Bár magam is szívesen átvárnám a torkát, több elszámolnivalód van vele, mint nekem – az utolsó szavaim hallatán a lány homloka ráncba szaladt. Nem szerette, ha régi ballépéseire emlékeztetik, holott ő szívesen tette ezt másokkal. Nem tudom, mikor fogja végre belátni, hogy igazán csak a hibákból tanulhatunk – hogy a másé-ból vagy a magunké-ból, édesmindegy.

Innentől kezdve szóltanul tettük meg az utat a fogadóig. Mostanra a nap is, a fogadás is felkelt; előbbivel a keleti láthatáron, utóbbival a *Macska* ajtajában találkoztunk. Rémülettől kerek szemmel meredt ránk, pedig meglehetősen békésen viselkedtünk. Az éjszakai jelenetre emlékezve megértettem az ijedelmét, de akkor is túlzásba vitte. Nem állt szándékunkban még jobban ráijeszteni, ezért minden hajcihő nélkül felvonultunk a szobánkba. Sajnos nem ugyanabba.

Csak jóval napközép után ébredtem fel újra, kivételesen magamtól. Friss voltam és kipihent, majd' szétvetett az energia. Jókedvűen szedelődzködtem fel, majd fűtőrészve lefelé indultam ebédelni. A lépcső alján azonban a torkomon akadt a fűtyszó. Az egyik sarokasztalnál Macsek ült, de sajnos nem egyedül. Beren már kihasználta az alkalmat. Ami ennél is kevésbé tetszett, az a suttogó beszélgetés volt, amit ugyan nem hallottam, miről szól, de pontosan el tudtam képzelni az arcukat látva. Ha nem lettem volna kulturált helyen, kiköptem volna; így csak nyeltem egy keserűt, és kerestem magamnak egy üres széket, valahol messze tőlük. Elvégre úriember volnék, vagy mi. A fogadás hamarosan felbukkant, alázatos tisztelettel tudakolta a nagyságos úrtól, mit óhajt. Eltartott pár pillanatig, míg rájöttem, ezt tőlem kérdezte. Az étvágyam már elment, így sebtiben elhajtottam, és gondolataimba merültem. Talán nem kell mondanom, miről is szóltak ezek a gondolatok. A pohár akkor telt be, amikor láttam, hogy azok ketten időnként közelebb hajolnak egymáshoz az asztal fölött. Túlontúl közel... Másfél percre, ha bírtam a látványt, aztán magamban vadul átkozódva felálltam és kimentem az utcára. Úgy éreztem, jót fog tenni egy kis séta, addig se látom Beren önelégült pofázmányát. Na meg azt a képet, ahogy Macsek... Démon és pokol! Szakadjon rá az ég az összes nőcsábászra!

Hosszú órákon keresztül járkáltam egyedül a városban. Néhányszor majdnem fellöktek, egyszer egy lovas kocsi kevés híján keresztülment rajtam, de alig vettem észre. Hétszáz év alatt most először voltam igazán lehangolt, ami nem kis teljesítmény, ha arra gondolok, hogy mennyi ideje járom komédiásként Ynevet, és ezalatt összesen hány-szor voltam jóllakva. Mondom, általában meg tudom őrizni a jó kedélyemet, de most az se nagyon zavart volna, ha eltaposnak a lovak. Mire feleszméltem, már majdnem lement a nap, nekem meg fogalmam se volt róla, merre járok. Szerencsére hamar összeszedtem magam, és mire a nap teljesen eltűnt nyugaton, már a kocsi ajtajában voltam.

Amint beléptem, láttam, hogy fölösleges volt sietnem. A mágiszter és Altemor még hiányoztak, a többiek ellenben már ott ücsörögtek. Macsekék el se mozdultak a sarokból, ugyanúgy beszélgettek, mint amikor otthagytam őket. Ezt látva erős kísértést éreztem, hogy újra kiforduljak az ajtón, de inkább legyűrtem. Félrehúzódva ültem le tőlük is, meg a tisztes távolságot tartó csapattól is, nem sok kedvem volt beszélgetni.

Fertályóra múlva futott be Altemor, és kicsivel később a mágiszter. Barátságosan pillantásainkra tügyet sem vetve ült le egy üres asztalhoz, és várakozóan nézett ránk. Először Altemor unta meg a csendet.

- Barátaim, összegezhetnénk, mire is jutottunk, nem gondoljátok?
- Akár kezdheted is – bólintott Tagor. Macsekék is elhallgattak, érdeklődve figyelték a varázstudót.
- Nos. A könyvtárban töltöttem az egész napot, és találtam pár érdekes dolgot.

Kék köpenye alól egy jókora föliánst húzott elő, és kinyitotta maga előtt az asztalon. Diszes, cirádás betűjű kódex volt, gazdagon megszórva képekkel.

– A leírás alapján rátaláltam egy démonfajra, amely hasonlít ahhoz, amit tegnap este láttunk. Alakváltói képességet nem említ a szöveg – ez a te elméletedet igazolhatja – bólintott a lány felé. – Viszont vannak más adottságai: képes maga körül sötétet teremteni, a többi démonhoz hasonlóan csak mágikus fegyver sebzí, és van még valami, amit a könyv csak az Anyag Uralmaként emleget. Nem tudom, mi lehet ez.

– Nem lehet, hogy az alakváltást emlegeti így? – kérdezte Macsek, és már állt is fel. – Hadd nézzem azt a szöveget!

A varázsló asztalához lépve, annak válla fölött belenézett a könyvbe, majd csalódottan fűjt egyet.

– Ha úgy gondolsz, hogy nálam jobban értesz az ötödkori kyr bestiáriumokhoz, próbálkozz csak – javasolta hidegen Altemor. – Mellesleg nem jelenti azt, amire gondolsz. A kyr kifejezésnek csupán száználmas árnya a fordítás: az eredeti szöveggörnyezetben, eredeti szóhasználattal alkalmazva tucatnyi olyan jelentésárnyalattal bír, amelyet a mai nyelvek egyike sem képes visszaadni. Kivétel talán az elf – nézett rám és Ettisre –, de nem hiszem, hogy bármelyikötök anyanyelvi szinten tudna kyrül – tagadó fejrázásunkra felsóhajtott. – Ahogy gondoltam. Sebaj, előbb vagy utóbb ezt is megtudjuk.

– Van valami fegyverünk ellene? – kérdezte Ettis.

– Van. Ami azt illeti, van. Egyrészt, ha jól sejtem, Beren barátunk fegyverében némi isteni bűbáj is munkál – nézett a paplovagra. A kurta bólintás után folytatta: – Az efféle fegyverek megsebzik a Külső Síkok szörnyeit. Másrészt, és talán ez a fontosabb, a fény is kárt tesz benne.

Macsekkel egy emberként kaptuk fel a fejünket.

– Ezzel csak annyi a baj, hogy a démon által teremtett sötétséget előbb szét kell oszlatni. Ez az én feladatomból lesz, mert csak én vagyok képes különválasztani egymástól az elemeket, más fény pedig nem hatásos. De ha a sötét megszűnt, bármilyen világosság kárt okoz a dögben. Ez már a ti dolgotok lesz – biccentett felénk. – Ti találtatok valamit?

– A másik helyszínen semmi – morogta Tagor. – Se lábnyom, se egyéb. Alaposan körülnéztünk, elhihetitek, de nincs semmi.

– Mágiszter? Találtál valamit?

– Nem tartozik rátok, mit is csináltam – a szokásos modor. – A szörnyről semmi újat nem tudtam meg, legyen elég ennyi.

– Senki másnak nincs ötlete?

– Nekem van – szólt közbe Beren. – Cadvatello javaslata talán mégse volt akkor ostobaság. Járörözhethetnénk a városban, de csak a sikátorokban. És nem azon a részen, ahol tegnap öltek. Oda nem mennek még egyszer.

Kérdően néztünk össze, de senkinek nem volt ellenvetése. Sorban mind rábólintottunk az indítványra.

– Indulás! – rikkantott a paplovag.

KILENCES

Akár tegnap este, most is útnak indultunk az alvó városban. Komor elégtétellel vettem tudomásul, hogy Beren – mint az egyedüli, aki járatos ilyen téren – állt a csapat élére, így kénytelen volt hanyagolni Macseket. Elég volt azonban egyetlen pillantás a lány arcára, hogy rájöjje, hiába is próbálnám kihasználni az alkalmat. Inkább önként elvállaltam az utóvéd szerepét, és kissé lemaradva követtem a csapatot. Szerencsére nem ért minket támadás, mert én azt se vettem volna észre, ha mellettem csap le a mennykő. Más kötötte le a figyelmemet.

Napkeltéig jártuk a városigász sikátorait, a vége felé valósággal tántorogtam a fáradtságtól, akárcsak Macsek és Altemor. A szakadatlan járőrözés ellenére semmi nyomát nem láttuk a démonnak. Már-már ott tartottam, hogy visszatérek a fogadóba, amikor a sort vezető paplovag felkiáltott és előresietett. A házfal tövében egy hulla feküdt. Fehér bőrét hatalmas karmok tépték fel, szétszaggatva a belső szerveket. A furcsa módon épen maradt arcra a fájdalom és a rémület grimasza merevedett. Hátborzongató módon a környéken sehol nem láttunk vért: se a hullában, se a földön.

Beren sebtiben körülnézett a porban, nyomok után kutatva, de nem talált semmit. Újfent tiszta munkát végeztek. Macseket néztem, aki összeszorított szájjal bámulta a holttestet. Sejtettem, mi jár a fejében. Kicsivel feljebb néztem... és elakadt a lélegzetem a döbbenettől.

– Odanézzetek!

A hulla fölötti falon, amelyet éppen megvilágítottak a kelő nap sugarai, közös nyelvű írás vöröslött. Eddig annyira lekötötte figyelmemet a holttest, hogy nem is vettük észre. Elnagyolt, otromba betűk voltak, lesírt róluk, hogy pusztá kézzel mázolták fel őket. A vörös anyagban, amellyel megrajzolták őket, az áldozat vérére ismertünk. A jókora betűkből egy verset olvashattunk ki.

*Nappal s éj váltakozik
A világon örökké,
De van hely, hol gyakrabban
Uralkodik el a fény.
Tengerészek ezt keresik
Messzi partról hazatérve,
Keresd te is, s rálelhetsz
A következő rejtvényre.*

– Ez meg mi? – kérdezte Tagor.

Altemor felolvasta neki. A viadoron látszott, hogy erőlködve igyekszik megérteni – nem sok sikerrel. Abba is hagyta, mielőtt befájdult volna a feje.

– Ki írhatta ezt? – tűnődött Ettis.

– Van egy tippem. A stílusa nem változott, mióta utoljára beszéltünk – közölte sziszegve Macsek. Hasonló arcot vágott, mint a *Fáradt Vándorban*. Nem volt szükséges kimondania, kire gondol.

– Sejtjük, ki írta. De mi lehetett vele a szándéka? – kapcsolódott be Altemor.

– Vagy csapdát állít, vagy áruló – felelte Beren.

– Végül is mindegy, csak találjuk meg, nem? Akkor nincs is más hátra, mint megfejteni a versikéjét – mondtam. – Lássuk csak... Mit keresnek a tengerészek?

– A kikötőt – javasolta Tagor.

– A partot – mondta Ettis.

– Olyasvalaminek kell lennie, ami fénylik... A világítótorony! – csapott a homlokára a varázsló.

– Elő a térképet! Hol vagyunk most?

Rövid keresgélés után megtudtuk, hogy a torony mindössze hárommérőföldnyire van tőlünk. Macsek, fáradtságát feledve, már futott is a pergamen jelezte irányba, alig bírtuk követni.

A fárosz jó tizenöt méter magas kőtorony volt, egyetlen bejáratral. A város és a tenger közötti dombon építették, így a fénye elég messzire ellátszott, még viharos időben is. A dolog hátránya az volt, hogy alaposan megizzadtunk a kaptatón. Macsek haladt elől, zergeként futva hegynek fel. Nagyon várhatta már a viszontlátást. A legrosszabbul Beren járt, aki jókora

vértetében még nálunk is nehezebben küzdötte fel magát a toronyig. Macsek szerencsére bevárt minket, nem állt neki egymagában lerombolni a fároszt. Ami azt illeti, már nem is csodálkoztam volna rajta. Utolsónak a paplovag érkezett, vesztettül lihegve. Vártunk egy kicsit, amíg lélegzethez jut, ezalatt Ettis és Tagor körbejárták a tornyot. Semmi különös nem láttak, de ettől odabent bármi lehetett. Pont indultunk volna befelé, amikor a harcművész megszólalt.

A hang felőle jött, bár a szája meg sem mozdult. És nem is a harcművészé volt. Valaki másé. Valakié, akit Macsekkel fél esztendő óta keresünk égen-földön.

– Üdvözetem, barátaim! – a jól – túl jól – ismert hangsúlyokhoz most valami más is társult. Rekedt, hisztérikus felhang, mintha gazdája rettegne valamitől, vagy különösen ideges lenne.

Ettis beszélt volna, láttuk, hogy mozog a szája, de nem hallottunk semmit. Semmit, azon az átokverte sustorgáson kívül.

– Rég láttalak, Macsek! Örvendek az újbóli találkozásnak! Hiányoztam?

A lány arckifejezésétől egy emberként hőköltünk hátra, még a mágiszter is köpenye redői közé nyúlt, mintha törét keresné. Macsekről valósággal sütött a gyűlölet, ahogy körbenézett, a bárdot keresve.

– Hol vagy, nyomorult? – sziszegte. – Mutasd magad, alávaló fattyú!

– Hangosan beszéljete, különben nem hallok – kuncogott a testetlen hang. A harcművész felhagyott a meddő próbálkozással, hogy beszéljen velünk, inkább a fejleményekre figyelt.

– És lám, van itt még egy ismerős arc – folytatta gátlástalanul a rejtőzködő. – Hosszúéltű barátom, hát újra összeakadtunk? Meg kell kövesselek, amiért nem emlékszem a nevedre, bár gyanítom, te is így vagy az enyémmel. De miket is beszélek! Hiszen ti nem ezért vagytok itt!

– Fogd rövidre, átkozott, és ígérem, gyors halálod lesz! – kiáltottam. Közben lopva intettem Tagornak és Berennek, hogy menjenek be a toronyba, és nézzenek körül. Megértették a jelet, pillanatokon belül eltűntek az ajtó mögött.

– Ennyire várjátok a találkozást? Szóljatok a két bugrisnak, hogy ne vesztegessék az idejüket, úgyse találhatnak meg. De kaptok egy esélyt...

– Tőled, hitvány fereg? – kiáltott Macsek. – Ha valaha rád találok, azt kívánod majd, bárcsak meg se születtem volna! Ne segíts hát, mert lelked hamar megtalálja korcs istenedet!

– Ugyan, ugyan... Miért ily hevesen? Miért nem játszunk előbb egy kicsit? Legutóbb még igencsak játékos voltál, kisasszony... – megint az a dartonverte, nyikorgó kuncogás. Macsekra nézve láttam, hogy arca legalább olyan vörös, mit a haja. Hogy a dühtől vagy a szégyentől, nem tudtam eldönteni – szerintem ez is, az is volt benne elég. Közbevágtam, mielőtt a lány felrobbant volna:

– Bökd ki végre, mit akarsz! De figyelmeztetek: ha a nyomodra akadunk, Ranagol se húz ki a szarból!

– Legyen hát! Hallgassátok szavamat! Keressétek meg a tökéletes istent a Nagykönyvtárban, szimbólumát a városban! Kétórányi időt kaptok, aztán vége a játéknak!

Ahogy befejezte, újra Ettis hangját hallottuk, aki egy ideje újból szót próbált érteni velünk.

– ...kezzünk, mert különben soha nem találjuk meg!

A bárd még a mondókája közepénél tarthatott, amikor Tagorék felbukkantak a torony tetején. Tanácstalanul forgolódtak, a vállukat vonogatták. Intettem nekik, hogy jöjjenek le, nem volt veszteni való időnk. Nem sokkal utóbb már mellettünk toporogtak. Dióhéjban beszámoltam a fejleményekről, de közben már a domboldalban jártam, egyenest az innen is látható könyvtárt célozva meg. A többiek is hasonló sietséggel követtek. Még Beren is, pedig nehéz lehetett a felszerelését egyensúlyban tartani. Nem is sikerült neki, a domb felénél megbotlott, páncélostól, csatabárdostól elhasalt, és a hátralévő utat gurulva tette meg, rémisztő csörömpölés közepette. Nem lehetett kellemes élmény, de így jár az, aki mázsányi acéllal mászkál mindenfelé.

Hamar kiderült, hogy a világítótoronytól csak azért láttuk jól a könyvtárat, mert egy böhöm nagy épület, és nem azért, mert közel volt. Jó félóra gyaloglás kellett, hogy odaérjünk, pedig nem esti sétáról volt szó. Akadályozott minket a nyüzsgés is, így némileg lihegve érkezünk meg. A hatalmas, abbitveretes kapu fölött ölnyi átmérőjű, színarany gyűrű pompázott, de nem szenteltünk figyelmet a pompás kovácsmunkának. A könyvtár szolgálai döbbenet meredtek ránk, amikor bezúdultunk, majd minden utasítás nélkül szétszéledtünk. Dülő hordaként vágáztunk a polcok között, földiánsokat kapkodva le és hagyva szerteszét, a frászt hozva papokra és nemesekre, megbotránkoztatva a békés olvasókat. Páran az isteneket, valamivel többen a démonokat emlegették, de nekünk már bőven elégünk volt úgy az utóbbiakból, mint az előbbiekből. Végül – talán valamely sugallatra – újra összeverődünk, megpakolva tekercsekkel, kódexekkel, földiánsokkal és egyéb irományokkal, melyeknek így vagy úgy, de közük volt az istenekhez. Leültünk egy jókora kör alakú asztalhoz, aztán nekiálltunk átrágni magunkat a papírhalmon. Még a felénél se jártunk, de nekem már zúgott a fejem az istenekről szóló dicshimnuszoktól és a különböző teremtélméletektől. Lemondó sóhajjal kezdtem a következő papirusz olvasásába, de a harmadik sornál kiderült, hogy a lelkes szerzőt aznap valami nagy szerencse érte, mert igencsak hálálkodott az égieknek. Cifra káromkodás kíséretében lesöpörtem az asztalról az előttem tornyosuló írásokat, és végignéztem a többiekben. Nekik se volt inyükre a dolog. Ettis és Tagor az olvasni tudás, a mágiszter pedig a lelkesedés hiányában kimaradt a munkából. Altemor fájdalmas grimasszal nyúlt a következő földiáns után, Macsek magában motyogott valamit – a mellette elhaladó szerzetes megbotránkozó arca valami igen nagy illetlenséget engedett sejteni. Beren felkapta az éppen befejezett könyvet, és sima mozdulattal kivágta az ajtón. Szememmel követtem az írás útját, ahogy elrepült a díszes szemöldökfa alatt, melyre az építők az Aranykört vészték – és elakadt a lélegzetem. Nem voltam benne biztos, de ha igazam van...

– Beren! – szólítottam meg a paplovagot. – Mi Krad szimbóluma?

– Az ara... – Beren szája tátva maradt. – Hogy az a... Akármilyen legyen, ha nem ez az!

– A térképet! – kiáltottam rá. A többiek pár pillanattal lemaradtak, így nem egészen értették a váratlan élénkség okát. A paplovag nagy hirtelen leszórta az összes iratot a földre, és szétterítette a lepedőnyi mappát. Mindannyian egyszerre hajoltunk fölé.

– Aranykör... a városban... – mormolta Beren. – Krad főtemplomára gondolna?

– Biztos, hogy pont az Aranykörre gondolt? Mi van, ha csak egy kört kell keresnünk? – vetette fel Macsek.

– Egy kört... Egy tökéletes kört... – tűnődött Beren. Aztán szinte egyszerre kiáltott fel mindenki:

– A Kapuk Tere!

– Gyerünk! – sürgetett minket a lány. – Nincs vesztenivaló időnk!

A lehetőségtől, hogy végre megnyuvaszthatjuk a bárdot, mindannyian szárnyakat kaptunk. Tettre készen robogtunk ki a bibliotékából... és megtorpantunk a koraesti embertömeg előtt. Nem sokáig tévováztunk azonban: az e téren járatos paplovag utasításait követve Tagor és Ettis ékalakzatot formálva álltak mögé, mi, többiek, pedig egy csomóban torlódtunk mögéjük. A három izomember megindult, és valósággal felhasogatták a sokadalmat. Nekünk nem volt más dolgunk, mint követni őket az így megnyílt úton.

Meglepően rövid idő, alig egy fertályóra alatt a Téren voltunk. Ahogy elhagytuk az utolsó házat, Beren mellett megszólalt egy testetlen hang. Ugyanaz a hang, amit a világítótoronynál hallottunk. Tagor máris lódult volna, hogy előkerítse a gazdáját, de Macsek visszatartotta. Ismervén a bárdpraktikákat, tudta, hogy a fickó nincs az közelben.

– Eddig jó, barátaim! Most menjetek be középre, aztán egyenest nyugatnak! Csakis nyugatnak! Figyeljete jól, akkor megtalálhattok! – a vihógó motyogást hisztérikus kacaj zárta, amitől felállt a hátamon a szőr. Macsek kitört a körünkből, s olyan vehemensen indult meg befelé, mintha az életéért futna. Jobb ötlet híján követtük.

Ahányszor a Kapuk Terén járok, lenyűgöz a látvány. A teret csillagjósok és mágusok segítségével építették: előbbieket a helyét határozták meg, utóbbiak a szabályosságát voltak hivatottak megteremteni. A környező házak falait is ívesre építették, hogy az égiek mintázó tökéletességet semmi se törje meg. Hódolat volt ez a mennyek lakói felé, hódolat a hálás néptől, melyet halhatatlanjai hazájuk pusztulása után se hagytak magára. A földet egyetlen, összefüggő hófehér márvánnyal borították, melynek tisztaságát mágia őrizte: valamiképp olyan érzés volt járni rajta, mintha lábam igazából soha nem is érintené. Ha a látogató kicsodálkozta magát ezen, még ott voltak a Kapuk. Tíz ölnyi magas, elefántcsont és arany oválisok, két gigászi félkörben. Belsejükben kéken hullámzó, átlátszatlan réteg derengett, akárha egy tó felszínét néztem volna. A tükröző réteg időről időre megreszketett, fehér tajték futott végig rajta, ahogy a városörök újabb utazót engedtek távozni, vagy a túloldalról érkezett valaki. Az ismert világ szinte bármely fővárosába el lehetett jutni velük egyetlen szívdobbanásnyi idő alatt.

Nem olyanok voltak, mint a régi Kapuk: azok a Káosz pecsétjeként sötétlettek ezen a világon, förtelmesen eltorzítva a manahálót, ráadásul olyan érzés volt utazni rajtuk, amit másodjára senki nem kívánt átélni. A Semmi örvénye csupán lépésnyi távolságban kavargott a régiek által kijelölt ösvénytől, mely – ha az utazó elég erős vagy kellőképp szerencsés – átszelte a mérföldek ezreit, és percekre rövidítette az egyébként hónapokra rúgó utat. A gyengék vagy ügyetlenek soha többé nem kerültek elő, sorsukról tán csak az istenek tudnak valamit. A pyarroni Kapuk egészen más alkotmányok voltak: a Fehér Páholy nagyjai alkották meg, energiával manacsapdák látták el őket, melyek a városon kívül több helyről szippantották el a mágikus szubsztanciát. A tér közepén magasodó torony gazdái, a Kapu varázslói tették biztonságossá az utazást, mely immár csupán egy pillanatra tartott, és minden percben készen álltak, hogy ha netán valami síkok között kóborló dög utat találna a védelmen keresztül, azonnal lezárják az átjárót, vagy rosszabb esetben elpusztítsák a támadót. Ami kétségtelenül szükséges, tekintve, hogy itt a nap minden szakában jókora tömeg nyüzsög. Az utazni vágyók és az érkezők összevegyülve hömpölyögnek a nap és a holdak alatt, pompás vadászterületet jelentve a tolvajklánoknak. Ebben a tömegben próbáltunk most utat törni magunknak. Macsek haladt elől, ami a lehető legelőnytelenebb választásnak tűnt. Mondom, tűnt. Amikor a harmadik tolakodó fickó lökte félre, betelt nála a pohár. Sejtettem, mire készül, gyorsan befogtam hát a fülem.

Éjszinnel dördülő sikoly harsogta túl a Tér koraesti moráját. Akárha valamely bosszúálló isten pörölye sújtott volna a világra, még a föld is megremegett. A lány előtt állók érett búzakalász gyanánt borultak a földre, fülükből vér szivárgott. A távolabbiakhoz csupán a csapás szele ért el, de még ők is megtántorodtak annak erejétől. A Kapuk körül halványan irizáló fényaura éledt, ahogy a védőmágia birokra kelt a Macsek hangjában rejtőző erővel. Ezzel természetesen a bárdlány hatalma nem bírt el, varázslatát a mágusok óvó rúnái könnyedén semlegesítették. Akik talpon maradtak, megdöbbenő sebességgel húzódtak el Macsek közeléből, így hamarosan egy üres kör közepén ácsorogtunk. Láttuk, hogy a városőrség emberei több irányból is felénk igyekeznek, bár nekik is nehezükre esett átvágni a népen. Egymásnak vetettük hátunkat, nem bíztunk maradéktalanul abban, hogy medáljaink jobb belátásra térítik őket. Hamarosan mindenfelé alabárdokkal néztünk farkasszemet. Tiszteletteljes távolságban álltak meg, nem tudták, mit rejtegethünk még a tarsolyunkban. A sorfalból kivált egy tiszt – hadnagy lehetett – és közelebb lépett.

– Adjátok meg magatokat! – kiáltott.

– Levágom őket egy szálig! – hördült fel Tagor, és már húzta is volna elő pallosát. Szerencsére Altemor időben megállította. Én közben levettem nyakamból a medált, és odadobtam a tisztnek.

– Vess erre egy pillantást, barátom!

Valóban nem volt többre szüksége egy pillantásnál, már fordult is az emberei felé:

– Fegyvert lábhoz! Sorakozó!

Visszadobta a medált, levágott egy katonás tisztelgést, és az emberei élén elvonult a színről. A Téren nyüzsgő emberek azonban változatlanul a döbbenet és a félelem keverékével bámultak minket, és igencsak igyekeztek elkotródni az utunkból. Ahogy elindultunk a tér közepe felé, ösvény nyílt előttünk a tömegben, így igen gyorsan megérkeztünk. Körülöttünk magasodtak a Kapuk, melyek innen még hatalmasabbnak tűntek, mintha körülük kívülről szemléltük őket. Megkerestük a Tér közepét, majd Altemor kurta töprengés után kijelölte a nyugati irányt. Újra ékalakzatba rendeződtünk, és megindultunk az egyik utca felé. A bárd jól számolt, az út egyenest nyugatnak vezetett, nem volt szükséges számolgatnunk, mennyire tértünk el az iránytól. Egy órányi kutyagolás után, miközben a nap lassanként lenyugodni készült, már igen sűrűn emlegettük a bárd vicces kedvű édesanyját, amikor valamire figyelmes lettem. Mintha egy sötét árnyék mozdult volna az egyik sarkon túl. Kiugrottam az ékből, és odasiettem, ahol a gyanús alak mozgott. Közeledtemre eltűnt, és mikor befordultam utána, már csak annyit láttam, hogy beugrik az egyik ház ajtaján. Mindössze egy pillanatra láthattam, de az is elég volt. Ezt az arcot ezer másik közül se téveszteném el.

– Ide, barátaim! – kurjantottam el magam. A többiek is megtorpantak, majd felzárkóztak mellém.

– Mit láttál? – érdeklődött Altemor.

– A barátunk oda menekült – mutattam arra a házra, ahova a bárd futott. Macsek szeme felcsillant, és kardot vonva már indult volna befelé. Beren húzta vissza hosszú zekéjénél fogva.

– Csak ne olyan hevesen – súgta neki. – Nem tudjuk, mire készül, és nem tudjuk, ki van még vele. Majd mi előremegyünk – a hátáról időközben lecsatolt csatabárddal intett Tagornak, aki bólintott, és embermagas pallosával a kezében a paplomag nyomába szegődött. Mögöttük Ettis és Altemor ment, az utóvéd szerepét Macsekkel és a mágiszterrel hárman töltöttük be. Tagor kipróbálta a kilincset, de az ajtó zárva volt. A viador nem sokat teketóriázott, rövid nekifutás után ajtóstul rohant a házba. Bár az épület erős kőház volt, a tölgyfaajtó nem bírta a rohamot. Rögtön Tagor mögött lépett be Beren, hogy az

esetleges orvtámadókat jobb belátásra térítse. Szerencsére azonban senki nem várt minket. Nagy hirtelen szétszéledtünk, felderítendő a terepet. A földszinten csak a cselédszobák, a konyha meg egy jókora helység kapott helyet – utóbbi bálterem lehetett. Ettis egy árnyékszék is felfedezett a konyha mellett, melyet egy kőpadból faragtak ki. Felnézve láttuk, hogy fölöttünk is hasonló helység lehetett, míg lejjebb a pöcegödrt sejtettük.

Erről a szintről két lépcső vezetett tovább: az egyik a borospincébe, a másik az emeletre vitt. Pont azon tanakodtunk, melyiket nézzük meg előbb, amikor fentről fojtott nyögés hangja ütötte meg fülünket. Ez eldöntötte a vitát, a csapat Tagorral és Berennel az élen felfelé indult, a mágiszter valamivel lassabban kopácsolt utánunk. Ahogy felértünk, láttuk, hogy itt a hálósobák lehetnek. Egyforma távolságra négy-négy ajtó sorakozott a folyosó két oldalán. A baloldali első és a jobb oldali harmadik résnyire nyitva maradt. A viador rögvest meg is célózta az első ajtót, és mázsás testének minden lendületével rontott be rajta. Nem zavarta különösebben, hogy kifelé nyílt volna. Két szívdobbanásnyi idő múltán került elő, nyomában perzselő forráság járt. A szemközti falig repült, hólyagosra égett felsőtesttel hanyatlott le. Aki a tüzet az útjára küldte, röviddel Tagor után érkezett: alacsony, kopasz fickó pördült ki a nyitott ajtón, hosszú botját egyes dzsad gladiátorok által használt védőállásban tartva. Iskolája ellenére nem a sivatag szülötte volt: forradásos képét az ép részekben olajbarna bőr borította, orra még a gorviki átlagnál is nagyobb volt. Egy pillantás a fegyverként forgatott husángra elárulta, hogy Altemor pályatársával akadt dolgunk. Ettis és Beren szeme összevillant, majd lassan körözni kezdtek a fickó körül. Időnként megeresztek egy-egy támadást, felmérendő az erőviszonyokat, de egyik se jelentett komoly veszélyt. Aztán – valószínűleg egy számomra észrevehetetlen jelzésre – egyszerre rohantak rá a gorvikira. Az boszorkányos gyorsasággal pördítette meg botját: gyomron vágta a lendülő harcművészt, félrecapta a felé zúduló csatabárdot, és már ugrott is hátra, hogy varázsoljon... aztán egyszer csak összeesett. Mire földet ért, a véres tör már el is tűnt a mágiszter köpenyében. Na igen, róla mind megfeledkeztünk.

Beren elsőnek is Tagort nézte meg. Igencsak csúf látvány volt: a tűz perzselte bőr alól előfeketélt az égett hús, orrfacsaró szagot árasztva. A viador szeme zavaros volt a kintől, látszott rajta, hogy lábra sem bírna állni. A paplovag lehunyta szemét, tenyerét a gladiátor melle fölé helyezte, és mormolni kezdett. Mellvértjén fehér fényben gyulladt ki a vasalt ököl, Uwel szimbóluma. Keze körül hasonló színű derengés kelt, majd szétterjedt Tagor testén. A sebek látható sebességgel zárultak össze, a viador hordónyi mellkasán hamarosan nyoma se volt az égésnek. Tagor tekintete kitisztult, majd, ahogy a fény eloszlott, úgy állt lábra, mintha mi sem történt volna. Némán szorította meg a barátja kezét, aztán a folyosó hátralévő része felé tekingetett. Beren intett, hogy menjünk csak, ő maga pedig remegő térddel a falnak támaszkodott. Macsek mellé lépett, valamit sustorogtak, de nem értettem. Követtem inkább a többieket, akik sorra vették a többi szobát. Mikor a negyediket is megnéztük, egy pillanatra visszafordultam feléjük. Ugyanott álltak, a paplovag még mindig lehunyt szemmel támasztotta a deszkát. A lépcsőnél azonban...

– Macsek! – ordítottam, ahogy a torkomon kifért. – *Mögötted!*

A lány egy kígyó gyorsaságával perdült földre, de Beren nem volt elég fürge. Az orvtámadó Macsekra akarta vetni magát, de a lány helyett az éppen megforduló paplovagra érkezett, s a földre döntötte. Egy emberként hördültünk fel: az a dög volt, melyet akkor éjjel láttunk. Tehát minden fogoly ártatlan! – futott át a fejemen az ide nem illő gondolat. Egyedül Macsek volt elég közel, hogy segíthessen, de tőrkdja lepattant a szörny bőréről. Az vörös szemeivel Beren szemébe nézett, pofáján egy már-már emberi vigyor sejlett föl – aztán egyetlen mozdulattal lecsapott, átharapva a paplovag nyakvértjét, a torkával együtt. Tagor mostanra felocsúdott, bömbölve rohamozta meg a szörnyeteget. A démon felpillantott, aztán *felsikoltott*.

Delejes, nem evilági hang volt, más időkből, más terekről való. Távol állt mindattól, amit a mi fülünk kellemesnek ítélt: magas, recsegő visítás, melyben időnként mély zengzetek is felbukkantak. Hallottuk, amint a szobák ablakai csörömpölve törnek ki, de ez a kisebbik baj volt. A támadó gladiátor pallosa szilánkokra robbant, gazdáját pedig akárha pörölyvel vágta volna mellbe: három lányit zuhant, és nyekkenve terült el a földön, orrán-száján dőlt a vér. A sikoly feltépte a valóság érzékeny szövetét: a szférák határa meghasadt, idegen világok fényei ragyogtak fel a folyosón. Altemor gyomrára szorított kézzel rogyott össze, fetrengett a földön a kintől, és a nyitott ajtajú szobába próbált bejutni. Ettist láthatólag nem hatották meg a látottak, maga is rárohant a szörnyre. Futás közben láttam arcán, hogy felidézi tudata hatalmát, tökéletes harci eszközzé formálva testét. Első ütése meglepte a démont, mély sebet ejtett annak bal oldalán. A következő elől a szörnyeteg emberfeletti gyorsasággal ugrott el. A harcművész követte, csapásai azonban csak néha-néha találták el a dögöt. Igaz, annak nem is volt ideje visszaütni. Ahogy a küzdelem kezdett felénk húzódni, úgy vonultunk visszafelé a mágiszterrel. Láttam, hogy a toroni felemeli a kezét, varázsolni kezd – aztán a démon követhetetlenül gyors mozdulata nyomán feltépett belekkel repült hátra. A rém második mozdulatával mellbe rúgta a rárohanó Ettist. Lába kicsinek és gyengének tűnt, de mégis szörnyű erő volt benne, mert a rúgás a falnak csapta a harcművészt, aki úgy is maradt. A dög felém fordult, én pedig kardot húztam, noha tudtam: semmi esélyem. Felkészültem a végső harcra. Első ütése nem volt halálos; úgy látszott, el akar szórakozni velem. Könnyű sebet ejtett az oldalamon, hogy a földre zuhantam. Fölém hajolt, agyarait rám villantotta. A halálfélelem feledtette velem a kint, felugrottam és a falnak vettem a hátamat, kardomat előretartottam. A rémség összehúzta magát, az utolsó ugrásra készült. Egyvalakit hagyott ki a számításból.

Macsek érkezett hátulról, könnyben ázó arccal, kezében Beren csatabárdját lengetve. A kétkezes alkotmány egyik lapja a fegyver nyeléig mélyedt a fekete hátba, átvágva mindent, amit csak talált. A lány kirántotta a sebből a bárdot, és olyan erővel,

amit semmiképp nem néztem volna ki a gyöngye testből, újra lecsapott vele. A szörnynek meglepődni sem volt ideje, feje máris elvált testétől. Ekkor hallottuk meg Altemor kiáltását a szobából, ahová végül mégis bevergődött:

– Ide gyertek!

Közelebb voltam, előbb értem be. A varázsló az ajtó mellett állt, befelé mutatott. A szoba közepén nyugodtan ácsorgott a gorviki bárd, tökéletes, bár élő szoborként. Mire beértem, épp kezdett felengedni a mágikus parancs, mely mozdulatlanságra kényszerítette. Elkésett.

Macsek a bosszúállás pokoli angyalaként rontott a szobába; vörös fürtjei kibomlottak, szabadon lobogtak mögötte. Dühtől és keserőségtől eltorzult arcát könny és vér borította, Beren vére. Kezében még mindig kedvese fegyverét tartotta, melyet beszennyezett a megölt szörnyeteg szentségtelen testnedve. A gorviki tekintetében eszelős rémületet láttam megjelenni, de nem kapott időt a magyarázkodásra: Macsek egy rettentő kiáltással, melyben ott rezgett minden fájdalom, haragja és elkeseredettsége, lesújtott a csatabárdal, és fejtetőtől derékig kettéhasította a dalnokot. Aztán még egyszer. Még akkor is újra meg újra lecsapott, mikor a gorviki már csak egy formátlan hústömeg volt. Végül erőszakkal vettem ki a kezéből a fegyvert, ekkor zokogva rogyott térdre. Hagytuk, hadd sírja ki magát. Sokáig tartott.

Odakint a nyugati láthatár mögé bukott a vérszínű nap.

TÍZES

Újra ott ültünk az *Arany Macskában*, akár három napja, de jóval kevesebben. Beren és a mágiszter meghaltak, Tagor még nem tért magához. A Papi Szék által kirendelt pap se tudott mit kezdeni vele: sebeit begyógyította, de a kérdésre, hogy akkor miért eszméletlen, csak a vállát vonogatta. A démoni lények sok mindenre képesek, mondta ő. Nincs, aki ezt nálunk jobban tudná. Ettől is lábadozott, de ő legalább magánál volt, igaz, még az ispotályban. Engem aránylag hamar összeraktak, így bekötött derékkal bár, de szabadon járhattam. Csak Macsek, Altemor és én ültünk Dreina papjával szemközt, aki azért jött, hogy kivallasson minket a történeteikről – ahogy ő mondta, hogy kikérje a beszámolóinkat. Elmondtuk, amit tudtunk, de nem sokat kezdhettünk a dologgal. Arra ugyan elég lesz, hogy a diplomáciai bonyodalmakat elsimítsa, de a gorkvikiak tényleges tervét nem tudhattuk meg. Mégsem tett egyikünk sem szemrehányást Macseknak. Csak a pap kezdett valami helytelenítő szövegbe, de Altemorral úgy néztünk rá, hogy rögvést elhallgatott. Macsek észre se vette. Maga elé meredve ült, alig szólalt meg, de hangja szigorú volt és határozott. Tudtam, hogy kemény lány, de most felülmúlta önmagát. Mégsem sikerült teljesen uralkodni az érzelmein: amikor Altemor az utolsó harc leírásába fogott, két könnycsepp jelent meg a lány szeme sarkában. Gyorsan lehajtotta fejét, hogy ne lássuk, és én is félrefordultam. Nem akartam így látni.

A pap végre megunt a faggatózást, és rátért volna a jutalmakra. Némán a kardomra tettem a kezem, Altemor pedig a botját markolta meg. Alig bírtuk elhinni, hogy képes ezt szóba hozni. Macsek felemelte sápadt arcát, tekintetétől meghátrált a kegyeletsértő. Szótlanul állt fel és vonult ki, de én hallottam, ahogy az utcán nagyot sóhajt. Megkönnyebbült sóhaj volt, de csak a bőrének örült; főleg annak, hogy nem rántottuk ki belőle.

Csendben összenéztünk, aztán mindhárman felvonultunk a szobánkba. Ránk fért a pihenés. Mégsem aludhattam el, mert rövid idő múlva kopogtak. Macsek állt kint, láttam rajta, hogy erővel tartja vissza könnyeit. Beljebb invitáltam, nehogy az ajtó előtt fogyjon el az akarata. Valóban, ahogy becsukódott az ajtó, a nyakamba borult és kitört belőle a zokogás. Megvártam, míg úrrá lesz érzelmein, aztán hátrébb léptem. Még így is fájdalmasan szép volt, de akkor eszembe se jutott ilyesmi, gyásza Berenért túl nyilvánvaló volt. Könnyáztatta arcán felderengett egy nagyon-nagyon halvány félmosoly, és olyat mondott, amitől majd' hanyatt estem:

– Örülök, hogy mellettem vagy. Nagyon – azzal csendben kiment az ajtón.

Magamra maradtam a sötétedő szobában és ahogy végiggondoltam az elmúlt napok eseményeit, újfent levonhattam magamnak örök érvényű tanulságomat: sem az istenek, sem a démonok szíve nem lehet oly elvetemült, mint az emberé.

Vége

